

A U S T R A L S K É

listy

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKÉ LISTY

ČÍSLO : 77 - 78

leden - únor 1998

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$5.20

ražská Loreta

Rad Měnsích bratří kapucínů

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 9663 6242

ZNOJEMSKÉ OKURKY !!

K dostání v Sydney
za velkoobchodní ceny
Máte - li zájem
Mirek - 9890 9953 po 3. hod.

DENTAL PROTESIS

ODBORNÝ ZUBNÍ PROTETIK
nabízí své služby, ve zvláštních případech
(stáří, nemoc atd.) ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí
předem domluvenou částku)

Další informace
na čísle: **(02) 9388 2216**
mluvíme česky i slovensky
425 Old South Head Road
North Bondi NSW 2026

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

Česky mluvící solicitor / právník a advokát
vám nabízí služby

Vynikající znalost českého a australského práva.
Kontaktujte: Vladimíra Gazdíka

V. GAZDIK LL.B. & CO. SOLICITORS

Vladimír Gazdík LL.B.
Solicitor & Advocate CR

1A/5 Wongala Crescent
Beecroft NSW 2119 Australia
Telephone: (02) 9980 1301
Facsimile: (02) 9980 9375

Mobile: 015 274 734
After Hours: (02) 9980 7908
Appointments: (047) 87 6336

contact

PRINTING
A.C.N. 002 887 238

**NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další**

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, NSW, 2067, AUSTRALIA
Tel (02) 9417 8555 Fax (02) 9417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
**MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING**

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 9636 1873
Fax: 02 9631 2024
Mobile: 018 288 477

5th Floor 75 King St
Sydney NSW 2000

Tel: (02) 9262 1144
Fax: (02) 9262 4479

Plánujete cestu do Evropy?

Na zazadání zašleme náš katalog a zajistíme:

- levné letenky,
- ubytování,
- půjčení auta,
- zájezdy pro vaše australské přátele,
- pobyt v lázních,
- dovolenou na lodi,
- pojištění a profesionální servis.

Volejte Renatu - 9262 1144

RECEPT

Josef Fousek

Vezmi závist naději a hoře
Lásku a radost a utrpení moře
Krásu a obdiv zdvořilost a Múzy
Svědění lítost a slzy

Pak chvíle žalu nenávisti a něhu
Tisíce pověr a srdce plné sněhu
Zbabělost a domyšlivé geny
Věrnost a hrdost lakomcovo menu
Bezohlednost laskavost a strasti
Pokoru pýchu a za lži pasti

Nadutost a hloupost tichá snění
Statečnost a chvíle rozechvění
Úctu a slušnost lhostejnost a víru
Pak přidej bolest cesty štirů

Pak všechno semel
A zvaž na deka
Jen trochu zamíchej
A máš člověka

STÍN ÚNORA 1948

Bořek Šindler

Ještě dnes padá ten stín na českou krajinu. Leží už na ni padesát let a Češi doma si jakoby zvykli na život v polostínu, na jakýsi druh živoření věcí veřejných. Modré nebe slušného chování znají jen z pověsti a sluneční jas jejich zmalátnělé čívy oslepuje. Budou dokonce tvrdit, že modré nebe v Čechách je paradox, ne-li výmysl pobloudilých idealistů. Až tak sa ovšem může - aber die Kontzen!

Ucházející pára lokomotivy vykolejeného expresu Václava Klause ještě syčel. Najel prý na poměrně malou nástrahu na kolejnici a vyhlíží teď zcela bezmocně. Kluci z okolních dědin míří praky na několik dosud nerozbitých oken vagonů. Kolem zmírajícího kotle, ještě včera plného páry, se vede velká debata mezi strojvedoucími, několika topiči, rozčilenými železničáři a houfem pocuchaných cestujících. Pomalou drezinou dojel i rozšafný pan přednosta a nasadil si červenou čepici. Policejní auto zastavilo chytře zatím jen za bukem. Začíná mrholit a kolem lesika se k postiženým snaží prodírat sanitka. Vyhybkáre kupodivu ještě vyslychat nezačali. Občanci, a co teď?

Klausovo zpětné zrcátko nedovolovalo dohlédnout až k únoru. Únor se v něm jevil jen jako jakási rozplizlá tečka a rozplizlé tečky pak nebyly doma středem pozornosti veřejnosti vedené kapitánem hledět jen a jen vpřed na dolarový maják vysoko nad horizontem. A konečně ani četní poradcové hlavy státu si na únor posvítit nepřáli... Srpnový vpád rudoarmějců z toho zpětného pohledu zmizet nemohl, a ten se pak mění v zrcátko v kořen všeho českého zla. Šlápnout ale dál za srpen - tam se nešlape, protože by se do toho mohlo šlápnout.

Únor vše změnil - a jak! Zato listopadový samet přetřel jen firmu. Únor to vzal zgruntu. Listopadový samet nechal v sedlech únorové měnitelé, záškodníky, kteří patřili za mříže, ne-li na větve. Však si také dodnes republika slouží právním řádem únorovými vítězi vypracovaným na podporu zvráceného režimu. Nikdo z těch českých prognostiků si dosud nepřipustil, že bez slušného právního řádu nebude a nemůže asi být slušné společnosti. Kal vítězného února dosud do stok ze zamořených ulic nesevádějí. Dlužno se klaněti Zlatému teleti - ekonomice. Odčiňování hlubokých křivd a smrtelných hříchů kapitáni dosud odsouvali na vedlejší kolej s bezostyšnou arogancí. A přece ten rychlík neprojel!

Doma ovšem "odpovědní činitelé" minulost přezírají. Nebo spíše přezírají minulost únorovou. Co bylo to bylo, pravi Klausovo zpětné zrcátko, a jeho popularita roste. Hledme jen tam kam hledět chceme. Co ale vlastně bylo před těmi padesáti lety? Nu

Stručný přehled rubrik

Stín Února 1948	01
Odešli v roce 1997	02-03
Svět o Klausovi	04
Václav Havel znovu prezidentem	05
Zprávy	06-07
Panorama české Austrálie	08-09
Perly a perličky	10-11
Divadlo	12
Knihy	13
Zmožek: Modlím se za Izerovy milióny	14-15
Hudba - zpěv a ještě něco navíc	16
Z tajů krás české řeči	17
Zelený plán	18-19
Věřte - nevěřte	20-21
Petr Korda - návrat mezi elitu	22
Jak jsem se stal průvodčím	23
Historické zajímavosti	24

co - bolševici znásilnili stát, znásilnili parlament, znásilnili presidenta, obklíčili republiku ostnatým drátem a za zvuků maršů závodních milic vehnali demokratický stát do sféry kremelských primitivů. Posrpnová normalizace to už byl pak jen odvar těch brutálních čistek. Skutečné třísky létaly při kácení lesa poúnorového - a jaké třísky. Pěta-dvacátého února 1948, ne jednadvacátého srpna 1968 bylo Československo přibito na nový kříž. A to těmi, kdo většinou sami v srpnu 68 začali vykřikovat "foul".

Gottwaldova a Noskova veřejná a tajná policie začala ovládat Svobodou opuštěnou armádu, původně oddanou Benešovi. Tisíce vysokoškolských studentů bylo po marné protikomunistické demonstraci vyházeno z fakult a donuceno hledat útulek v americké zóně Německa. Odešli přední kulturní pracovníci, v čele s žurnalisty Peroutkou a Tigridem, odešli lidé typu profesora Vratislava Buška již za války vězněného v Mauthausenu. Byla naprosto záměrně a plánovaně nastolena vláda teroru, vláda domovních desítekářů, ne vláda dělníků - vláda ozbrojené luzy a Státní bezpečnosti. "Dissent" z let sedmdesátých a osmdesátých by byl tehdy skončil tam, kde zašli českoslovenští vojáci za Západu a kde skončili Milada Horáková, generál Heliodor Pika a tisíce popravených odpůrců bolševické zvůle. Monstreprocesy se samotnými strůjci února jako byl někdejší generální tajemník strany Slánský pak v padesátých letech jen dokreslily obraz revoluce požírající své vlastní děti. Nazvat únor revolucí lze ovšem jen těžko - šlo o puč, dlouho připravovaný a obratně a zákeřně provedený...

A proč o tom dnes vůbec hovořit? Teď, po uplynutí půl století od chvíle, kdy padl na českou zemi, ne zemi rajskou leč v podstatě slušnou, onen dlouhý stín, není možno nevzpomenout toho, co ten stín na zem uvrhlo. Dnes jsou ještě pamětníci modrého českého nebe a je ještě čas vyrazit retušérům z rukou důmyslné nástroje fašování minulosti, a označit plastické chirurgy komunistické vlády za podvodné šarlatány. Je však naděje, že ta nejmladší česká generace, nepotřísněná dialektikou stranických eskamotérů, shlédne jednou svoji zemi v plném jasu její skutečné bohatosti.

Dokud ovšem doma lidé nepozo-

rují, že a proč by tom velkém stínu živořili, a dokud se nechají přímo i nepřímou ovládat pomýlenci a omlouvači hubitelů české svobody, dokud budou doma pákou hýbat lotřici z minula a kolem Hradčan budou pobíhat zloději a zlodějčkové, a dokud lidé nezačnou napravovat to kolečko polámané ne v roce 1968 ale už zlomené v únoru 1948, dotud se budou rychlíky znovu a znovu vykoľejovat. A samozřejmě, dokud budou poctivou práci stále ještě zaměřovat za šlendrián a bohapustou švejkovinu povýšenou za dob "normalizace" na národní etnost, dotud ten tragický stín zůstane ležet na nás všech a na celé zemi a v Čechách nenadejde ten bílý den a plno růží kolem.

Jsmo prý radilové, my zde venku. Neraďme tedy. Ale prstem na únor ukazovat prostě musíme, jinak jsme i my mohli zůstat doma a nesnažit se za hranicemi udržovat dobré jméno českosti v jakéž také účtě. Mohli bychom pak také začít vyznávat viru tlustých čar.

OZNÁMENÍ GENERÁLNÍHO KONZULÁTU ČR V SYDNEY

Generální konzulát ČR v Sydney dává tímto na vědomí všem krajanům, že počínaje rokem 1998 je možno se seznámit s aktuálním kulturním děním v ČR prostřednictvím kulturního servisu Odboru kulturních a krajaňských vztahů Ministerstva zahraničních věcí České republiky, jehož aktuální vydání je vždy obnovováno každou středu.

Do tohoto kulturního servisu je možno nahlédnout na Generálním konzulátu ČR v Sydney, na adrese 169 Military Road, Dover Heights v úředních hodinách (pondělí - čtvrtek, 9 - 11,30).

Odešli v roce 1997

Matka Tereza (87)

Indická katolická jeptiška, která se proslavila po celém světě svým srdcem otevřeným pro všechny chudé a nemocné lidi.

Zemřela 5. 9. 1997

Jacques-Yves Cousteau (87)

Francouzských oceánolog, který se proslavil svým podmořským výzkumem a svými dokumentárními snímky, které točil na své jachtě Calypso. Jeho fantastické záběry podmořského světa nebudou nikdy zapomenuty.

Zemřel 25. 6. 1997

Bulat S. Okudžava (73)

Zpěvák a básník. Už za dob SSSR se stal legendou a vzorem svým nebojácným vystupováním. Zpíval o lidské bídě a problémech. Komunisté se ho marně snažili umlčet. Jeho básně i texty k písním se šířily samizdatem.

Zemřel 12. 6. v Paříži.

Bohumil Hrabal (83)

Spisovatel, autor osobitých próz a povídek. Nejznámější byly Ostrře sledované vlaky, Perličky na dně i Postřižiny, které se staly předlohami k vynikajícím filmům.

Zemřel tragicky pádem z okna 3. 2. 1997.

Josef Švejcar (99)

Vynikající lékař, pediatr. Autor knihy *Naše dítě*. Byl zakladatelem české pediatrie. Byl velkým propagátorem progresivních postupů v oblasti péče o dítě.

Zemřel 30. 1. 1997.

František Kožík (87)

Spisovatel, rozhlasový i filmový dramaturg. Člen Pen klubu i Obce spisovatelů. Jeho nejznámějším dílem byl román *Největší z pierotů*.

Zemřel 5. 4. 1997.

Ivan Skála (73)

Básník a publicista. S básnickou tvorbou začínal po 2. světové válce pod vlivem Holana a Hrubina. Byl vedoucím nakladatelství Čs. spisovatel.

Zemřel 6. 2. 1997.

Milan Neděla (63)

Herec, představitel komických postav v řadě českých filmů. Na sklonku života moderátor televizního pořadu *Komik* a jeho svět.

Zemřel 14. 4. 1997.

Karel Kyncl (70)

Zpravodaj Českého rozhlasu, kde začínal v roce 1943. Poté se stal zpravodajem v USA. V roce 1983 přijal azyl ve Velké Británii a stal se redaktorem BBC.

Zemřel 1. 4. 1997.

Rudolf Rokl (56)

Vynikající klavírista a hudební skladatel. Za svůj život vydal desítky gramofonových desek s vážnou, jazzovou i populární hudbou a získal za ně několik Zlatých desek.

Zemřel 23. 9. 1997.

Pavel Novák (52)

Zpěvák a skladatel. Začínal v 60. letech jako beatový hudebník a prošel řadou populárních hudebních skupin. K jeho nejznámějším písním patří *Povídej*, a *Náhrobní kámen*.

Zemřel 19. 8. 1997.

Sedmdesát pět let na křídlech ČSA - Vítejte na palubě!

Jedna z pěti nejstarších leteckých společností na světě - české aerolinie - oslaví v tomto roce 75. výročí založení.

Nová letecká flotila, která v rámci spolupráce s americkým výrobcem letadlové techniky Boeing doznala a stále dozrává totální obměny - nový odbavovací terminál pražského letiště, kde první etapa výstavby nového objektu a rekonstrukce původního terminálu, ukončená v listopadu loňského roku, zvýší dvojnásobně kapacitu odbavovacího areálu na 4,8 miliónů cestujících ročně - nový strategický partner, americká letecká společnost Continental Airlines, přináší lepší spojení mezi Prahou a 25 městy v USA - to jsou tři téměř pohádkové dary, které ozdobí narozeninovou oslavu našich aerolinek. Jubilejní dary přináší ČSA především svým klientům, cestujícím ze všech končin světa i z domova, jejichž spokojenost je téměř neuprosným kritériem úspěšnosti leteckého dopravce.

I provoz na Dálný východ dozrává

v tomto roce změn, protože počínaje 10. únorem bude linka z Prahy "točit" v Bangoku. Co obnáší tato změna? Pro klienty ČSA do Austrálie? Jednoznačně kvalitativní krok vpřed, protože do Bangoku budou naši cestující vesměs dopravováni nonstop lety Qantasu nebo British Airways, zatímco na lince ČSA Bangkok - Praha - Bangkok čeká cestující již jen mezipřistání v Abu Dhabi, které je mekkou skvělých nákupních příležitostí ve tmnějším duty-free shopu.

Není snad třeba ani dodávat, že k letence z Austrálie do Prahy nabízí kancelář ČSA v Sydney, ale i kterýkoliv agent s touto kanceláří spolupracující, volnou letenku do 36 evropských měst, a v České republice také do Ostravy. nabídka je opravdu široká, protože bílými místy na letecké mapě Evropy, kam ČSA neoperují, jsou již jen Irsko a Portugalsko.

Taková je tedy současnost, ale i perspektiva ČSA. Všem svým současným, ale i budoucím zákazníkům posílají pracovníci kanceláře ČSA v Sydney kromě pěkného pozdravu ještě speciální pozvánku "par avion" - vítejte v tomto roce na palubě ČSA.

Kadernický salón Tajana
vás zve k návštěvě.

Nabízíme:

stříhání, barvení,
trvalou ondulaci,
masáže obličeje,

makeup pro zvláštní příležitosti.
Rezervace: (02) 9380 8183

213 Glenomere Road,
Five Ways, Paddington 2021

SVĚT O KLAUSOVI: Pýcha předchází pád

Světový tisk si demisi české vlády vedené Václavem Klausem všiml na čelném místě a ve výrazné úpravě. Vesměs se shoduje v tom, že Klausův pád se dal čekat již po určitou dobu, a značný podíl na něm má premiér sám, protože odmítl reagovat na stále silnější varovné signály o potřebě změn dosavadní politiky. Značná část tisku připomíná Klausovy zásluhy o rychlý začátek transformace české ekonomiky a upozorňuje na to, že bez určitých úspěchů by byl nezůstal ve funkci tak dlouho, aby mohl být označován za jednoho z nejdéle úřadujících předsedů vlád v Evropě a nejdéle úřadujícím v reformních zemích. Tím více se svět pozastavuje nad příčinami skutečnosti, že hlavním důvodem Klausova pádu je Klaus sám.

Český premiér Klaus provedl přechod od Marxe k trhu velmi rigorózně a již před třemi lety jásal, že transformace je hotová a osmdesát procent majetku bylo zprivatizováno. S privatizací však přišlo do země i mnoho špatného kapitálu a země začala mít potíže. Loňské volební vítězství bylo už velmi těsné, jarní úsporné balíčky i změny ve vládě přinesly jen dočasnou ulevu, napsal německý list *Die Welt*. Definitivní zlom nastal odstoupením ministra zahraničních věcí Zienkiewicze, od té chvíle byla krize již jen otázkou času. Klaus navíc přeslechl, ba ignoroval varovné signály. Není náhoda, že aféra s darem byla vytažena na světlo právě ve chvíli, kdy průzkumy potvrdily další vzestup preferencí opoziční sociální demokracie. Klausův náměstek a předseda KDU-ČSL Josef Lux v tomto představení jistě nesehrál jen úlohu statisty. ČR však teď potřebuje silnou vládu, která musí zemi připravit na vstup do NATO a EU. Kabinet potřebuje velkou autoritu, aby mohl přesvědčit obyvatelstvo o potřebě nových obětí na cestě na Západ. Sociální demokracie se pro to však příliš nehodí, protože v minulosti vyslovila řadu populistických požadavků, od nichž se bude těžko distancovat.

Stejně jako českoslovenští vůdci v roce 1989 necítil Klaus, jak se svět

kolem něho hrouť. On, který o sobě tvrdil, že neumí rozeznat špinavé peníze, byl nucen oznámit demisi své vlády. Stal se obětí chronické korupce, jejíž šíření v ČR umožnil od svého příchodu k moci v roce 1992. Tak to uvádí v článku pod titulkem "Profesionál Klaus se nechal nachytat jako amatér" v listu *La Libre Belgique*, jeho pražská zpravodajka Christine Dupreová. Klaus, který se vydával za "politického profesionála", se podle ní "nechal odstavit jako malé dítě" při své návštěvě Sarajeva, k níž se rozhodl ve chvíli největšího napětí uvnitř vládního týmu.

Klaus odchází ze své funkce v době, kdy je ČR bohatější a silnější než v roce 1992, kdy se chopil moci. Předtím patřila jeho země k neještěněrovanějším sovětským satelitům, dnes se již řadí do čela států, které se ucházejí o vstup do NATO a Evropské unie. Jsou v ní sice položeny základy tržní ekonomiky, ale česká ekonomika je méně podnikatelská než v Polsku a méně zprivatizovaná než v Maďarsku. Nástupcům Klause proto tedy zbývá vykonat ještě hodně práce, napsal britský list *Financial Times*. Připomíná, že problémy transformace byly komplikovanější, než si sám Klaus myslel. Kuponová privatizace dala miliónům Čechů drobné akcie, na kterých lidé buď seděli nebo je svěřili špatně řízeným fondům. Státní banky, které vlastnily mnoho fondů, měly větší zájem na získání formální kontroly než na restrukturalizaci aktiv. Nedostatečné pochopení toho, jak skutečně fungují globální finanční trhy, násobené splasknutím dvou konkurenci umožňujících "polštářů" - nízkých mezd a podhodnoceného směnného kursu - vedlo v první polovině roku k ponižující devalvaci, dodal *Financial Times*.

Bude možná zdravé, začne-li se problémy ČR zabývat čerstvý tým. Bylo by však nešťastné, kdyby způsob, jakým byl Klaus vyhnán, zastínil rozsah jeho úspěchů. A bylo by nebezpečné, kdyby se nová vláda dobře nepoučila z jeho chyb, napsal v kometáři list *Wall Street Journal Europe* vycházející v Bruselu. Usoudil, že obvinění z korupce ve volební kampani nebyla ani tak příčinou, jako spíše záminkou Klausova pádu. Ten se

stal v jistém slova smyslu obětí vlastního úspěchu - lze ho přirovnat k Leszku Balcerowiczovi nebo Anatoliji Čubajsovi, kteří rovněž zažili podobné prohry. Tak se vede těm, kdo přinášejí kapitalismus s jeho nároky i odměnami lidem, kteří jsou zvyklí, že se o ně staral stát. To ovšem neznamená, že se Klaus nedopustil vážných chyb.

Otec českého hospodářského zázraku Klaus jistý si svou inteligenci, ochotně arogantní, ne-li autoritářský, utrpěl svůj největší nezdar, napsal francouzský levicový list *Liberation*. Za skutečnou "sametovou defenestraci" označuje vývoj v ČR pravicový deník *Le Figaro* a zdůrazňuje, že vládní krize probíhá na pozadí krize ekonomické a v době, kdy země klepe na dveře EU a NATO. Ekonomický týdeník *La Tribune* připomíná, že Klaus byl posledním průkopníkem reformu na Východě, který byl dosud u moci.

Byl to vlastně předem ohlášený pád, jen jeho načasování překvapilo, napsal k demisi české vlády německý list *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. "Blesková kariéra, pomalý pád", pod tímto titulkem se objevil komentář v nejčtenějším polském listě *Gazeta Wyborcza* k politické krizi v ČR. Demise Václava Klause je koncem jedné z nejpřekvapivějších politických kariér v postkomunistické Evropě. Po německém kancléři Helmutu Kohlovi a belgickém premiéru Jeanu Luku Dehaenovi byl Klaus nejdéle v křesle předsedy vlády. Odchodem Václava Klause a vytvořením nové vlády však ani zdaleka nebudou vyřešeny základní problémy, které tutu krizi vyvolaly.

(ČTK - Internet)

Václav Havel opět zvolen prezidentem.

O prezidentu České republiky na příštích pět let rozhodlo až druhé kolo hlasování. Havel prošel až napodruhé a jenom o jeden hlas. Hlasovalo pro něj 99 z 199 přítomných poslanců sněmovny a 47 z 82 senátorů. V prvním kole nezískal nadpoloviční většinu hlasů. Jak oznámila společná volební komise, získal pouze 91 hlasů poslanců a 39 hlasů senátorů.

Pro komunistického kandidáta Stanislava Fischera bylo ve sněmovně odevzdáno 26 hlasů, v Senátu 5 hlasů, republikánský kandidát Miroslav Sládek dostal ve sněmovně 22 hlasů a v Senátu jeden hlas.

Včerejší volba prezidenta ČR na příští pětileté období byla historicky první společnou pracovní schůzí sněmovny a Senátu. Na návrh předsedy Poslanecké sněmovny Miloše Zemana, který celé jednání řídil, se zákonodárci shodli na tajné volbě.

Předsedkyně senátorského klubu ODA Jitka Seitlová sice požadovala volbu veřejnou po jménech, ale o jejím návrhu se nakonec ani nehlasovalo, protože odporoval zákonem předepsané proceduře pro volbu hlavy státu. Jednací řád totiž umožňuje buď volbu tajnou, nebo veřejnou, aniž by stanovil, že zákonodárci mají hlasovat po jménech.

Jednání byla přítomná vláda Josefa Tošovského, předsedové a soudci Ústavního i Nejvyššího soudu, představitelé některých společenských organizací, zpravodajové domácích i zahraničních televizí a dalších sdělovacích prostředků.

Václav Havel již po čtvrté kandiduje na prezidenta republiky. Poprvé byl zvolen v listopadu 1989 jako prezident ČSSR, podruhé v červenci 1990 jako prezident ČSFR a potřetí v lednu 1993 jako prezident samostatné České republiky.

Poprvé byl zvolen jednohlasně 350ti členným Federálním shromážděním bývalé ČSSR, v němž byla převaha komunistických poslanců. Znovu byl zvolen 5. července 1990, tentokrát již jako prezident České a Slovenské Federativní Republiky. Z přítomných 139 poslanců Sněmovny lidu Federálního

shromáždění pro něj hlasovalo 114, proti se vyslovilo 25. Z 73 poslanců Sněmovny národů zvolených ve Slovenské republice a přítomných v sále bylo pro Havla 59 a proti 16. Ze 72 přítomných poslanců též sněmovny zvolených v ČR hlasovalo pro něj 63 a devět bylo proti.

O dva roky později, kdy bylo zřejmé, že federace zanikne, Václav Havel z funkce prvního muže ve státě 20.

července 1992 odstoupil poté, co 3. července nezískal v prvním kole prezidentských voleb potřebný počet hlasů. Po neúspěšném prvním hlasování, v němž bylo zapotřebí tři pětin hlasů v každé sněmovně, nezískal ani v opakované volbě nutnou nadpoloviční většinu. Po Havlově abdikaci až 31. prosince byl pověřen výkonem některých ústavních pravomocí prezidenta ČSFR Jan Stráský jako předseda vlády.

Po vzniku nového českého státu se 26. ledna 1993 stal Havel jeho prezidentem. V tajném hlasování se pro něj vyslovilo 109 poslanců, zatímco pro jeho dva protikandidáty dohromady 63 poslanců. Marie Stiborová, kandidátka poslaneckého klubu Levý blok, získala 49 hlasů a Miroslav Sládek navržený klubem SPR-RSČ 14 hlasů.

(přetiskováno SLOVO -21.1.98)

Mladý, pohledný muž,
automechanik,
(33 let, 186/80) bez závazků,
který má rád přírodu, cestování,
táboření a rybaření,
by se rád seznámil
s příjemnou, inteligentní,
spolehlivou dívkou,
přiměřeného věku,
se smyslem pro humor
a fair play.
Přistěhování možné.
Nabídky do redakce.

Pohlídám dítě
ve věku 2 - 4 roky
společně se svým,
v mém vlastním bytě
v průběhu týdne.
Pečlivě a spolehlivě!
Podrobnější informace:
9982 5282
014976637

ZPRÁVY

Z České republiky

Vláda premiéra Tošovského dostala v parlamentu důvěru. Novináři Svobodného slova položili dvěma poslancům tuto otázku: "Je dobře, že vláda důvěru dostala?"

Předseda výboru pro obranu a bezpečnost, poslanec Petr Nečas (ODS) řekl:

Především musím říct, že jsem to očekával, protože bylo jasné, že dohoda mezi KDU-ČSL a Unii svobody na jedné straně a ČSSD na druhé straně stoprocentně zafunguje. Některá vláda do předčasných voleb je zapotřebí, nicméně tato byla sestavena způsobem, který popírá základní mlčenlivé principy parlamentní demokracie - vláda se původně opírala jen o 60 mandátů a dnes již jich má 120 jen proto, že se k ní přidala ČSSD. Tím že byla přijata její usnesení, začala ale sociální demokracie de facto už přebírat moc v zemi a fakticky je skrytou vládní stranou. Sociální demokraté tedy vládu zaukolovali a ta bude muset šlapat podle ČSSD. Víme, že na mnoha ministerstvech již dochází k personálním změnám, že jsou vyměňováni náměstci, měněny kompetence, a nedivil bych se, kdyby do vládních úřadů začali nastupovat kandidáti ČSSD. Soudím ale, že předčasné volby ohroženy nejsou, protože jejich konání je součástí politického handlu mezi oběma stranami - KDU-ČSL a US, a ČSSD. Pokud jde o změnu postoje ČSSD, tvrdím, že to bylo divadlo. Ani na sekundu jsem o tom nepochyboval, dokonce jsem na to uzavřel s jedním kolegou z ODA sázku, kterou jsem vyhrál. Jak známo, pan Lux koncem roku v televizním projevu i jednoznačně řekl, že se s panem Zemanem dohodli, že budou-li volby v červnu, všichni sociální demokraté zvednou ruku pro vládu. A pokud se dohodnou volby na listopad, že ČSSD nebude vládu tolerovat a odejde ze sálu. Nevidím to ale jako nějaký převrat. Jsme demokratický stát, je to výsledek parlamentních počtů a zákulisních dohod.

Jan Bláha, poslanec ČSSD odpověděl:

Musím přiznat, že jsem ve zvláštním rozpoložení. Po řadě jednání jsem se projevil přímo ve sněmovně, když jsem při hlasování řekl nahlas: "Sakra, tedy pro." Souhlas s vládou jsem bral jako příslib, jako blýskání na lepší časy. Podstatné pro mne je, že vláda bude ostře sledovaná, a to nejen od nás, ale od našich příznivců a voličů. A pokud by nebyly splněny podmínky, které byly schváleny, dá se očekávat další krok, kdy bychom této vládě museli vyslovit nedůvěru. Zda to bude zapotřebí, to ukáží její kroky a jednání při únorové a březnové schůzi sněmovny. Mám na mysli především projednávání ústavního zákona o zkrácení tohoto volebního období. Kladli jsme si i otázku, zda by se nemohlo stát, že v červnu volby vypsané nebudou. Toto riziko stále hrozí. Osobně jsem přesvědčen, že nebude ve sněmovně vůle schválit ústavní zákon. Pak už ostatní kroky závisejí na vládě. Nemyslím, že by od nás voliči odešli, protože jsme hlasovali pro vládu. My jsme jen udělali všechno pro to, aby červnové volby opravdu byly.

Jako Jekyll a Hyde se musí cítit nyní Josef Tošovský. Parlament mu dal důvěru a veřejnost věří, že vrátí politice její původní poslání služby zemi, ale mandát jeho vlády je omezen časem a zájmy politiků. K napravování je toho opravdu hodně, od zametání popela po zplundrovaném kapitálovém trhu a založení čehosi nadějnějšího, nastolení alespoň elementárního pořádku v soudnictví, kde se na rozhodnutí čeká léta a zápisy do obchodního rejstříku jsou dobrodružnou výpravou s naditou prkenicí za správným kontaktem. Až po sečtení dosud neznámých státních dluhů a zahájení jejich splácení. Jeden Tošovský, systematický člověk z ČSB, by vzal koště a dal se do práce. Krok za krokem, ministerstvo za ministerstvem, padni komu padni. Ten druhý Tošovský, nouzový premiér, musí ale hledět na to, aby strany podílející se na schválení jeho vlády se nemohly cítit ukřivděné a vyhřívaly se pokud možno rovnoměrně v záři reflektorů našich medií. Tento Tošovský může maximálně spíchnout potřebné dokumenty pro vstup do NATO a pro zahájení rozhovorů s EU. Jeho hlavním úkolem ale je obracet kalendář do červnových voleb. Přesto už tím, že hlavní problémy vyjmenoval vykonal nový premiér kus práce a doufejme, že se pokusí překonat politické limity dané současnou situací. Dnešní rozpolcenost je důkazem, že bez plnokrevné politické vlády to nejde a stranická politika je především v hledání spojenců. Při sledování televizního přenosu z parlamentu i z porovnání výsledků předvolebních průzkumů, bylo jasné, že se s takovou vládou brzo setkáme. Trosky klausovců se svou neochotou k jednání či smířlivému gestu definitivně posunuli mezi strany, s nimiž nejsou ostatní ochotni jednat a spolupracovat. Je velmi pravděpodobné, že včetně komunistů a republikánů, bude po červnových volbách ve sněmovně více než třetina poslanců, z nimiž se nikdo nebude chtít bavit. V případě, že se dnešní preference ČSSD ukáží jako příliš velké, může být zbytek parlamentu rozkouskovan tak, že nebude možné sestavit většinovou vládu. Stranám by pak nezbylo než zase hledat nějakého Tošovského a učit se žít v italském modelu střídání kabinetů jak na běžícím pásu. V našich podmínkách bychom se však italských ekonomických úspěchů dočkali jen těžko. Z tohoto pohledu důvěra vyslovená Tošovského vládě potěší, ale nazahřeje.

Hlasování o důvěře nově české vládě Josefa Tošovského se stalo novým milníkem v politickém úpadku bývalého šelfa kabi-netu Václava Klause. Se svým nesmířitelným postojem se Klaus ocitl ve společnosti extremistických stran komunistů a republikánů, s nimiž v minulých letech odmítal jednat. Klausovo chování v minulých měsících připomíná stále více tragický osud jiného politického symbolu boje proti komunismu a překonání jeho důsledků, bývalého polského prezidenta Lecha Walesu. Pošlapáním svých historických zásluh a světového uznání se Walesa počátkem 90. let pustil do vnitropolitické války, kterou nakonec prohrál a která maximálně poškodila jeho autoritu. V Polsku se někdejší hrdina stal politicky nežádoucí osobou a i jemu ideologicky blízké osobnosti se vyhýbají veřejným vystoupením po jeho boku. Bylo tragické sledovat sebeustrukci gdaňského elektrikáře v úřadu prezidenta, ale nikoho nenapadlo, že taktní intelektuál a ekonom Klaus bude kráčet stejnou cestou. Poté, co přišel o úřad ministerského předsedy, se zdá, že jeho počínání je stále více určováno osobními motivy a nikoli politickou kalkulací a nebo

starosti o vlastní zemi. Zdá se, že Klaus nyní jedná podle hesla "po mně potopa".

Při volbě prezidenta došlo k několika incidentům. Prezident Havel byl ostře a velmi nevybíravě napadán komunistickými a republikánskými poslanci. Paní prezidentová, která volbu sledovala z balkonu se neudržela a při několika urážkách, které pronesl republikánský poslanec Vik, začala pískat na prsty. Samozřejmě, že to způsobilo velké pozdvižení. V novinách na to obyčejní občané reagovali takto:

Na hrubý pytel hrubá záplata. Jestliže pan poslanec Vik skutečně řekl, že by se měl pan prezident stydět, pak schvaluji, že se jeho choť neudržela a ozvala se. Divím se, že se k ní nepřidal nikdo jiný, i když ne piskotem, ale třeba vyvedením pana poslance ze sálu. Britský politolog Kieran Williams označil protest paní Havlové za "přirozený a sympatický" a "po deseti hodinách komunistických a republikánských žvástů" to byl podle jeho mínění světlý moment volby. Nemějte to tedy paní Dagmar za zlé, ba naopak. Na hrubou košili hrubá záplata. Neříkám to proto, že by se podobná věc měla opakovat a zavádět při různých oficiálních jednáních, ale tentokrát budme velkorysi.

Eva Richterová, Olomouc

Kdo nepochopil spontánní reakci Dagmar Havlové při volbě prezidenta, ten nepochopil, že byla asi jediná, která soustředěně poslouchala a okamžitě reagovala, zatímco ostatní ani nevěděli, co tam ten Vik povídá. Její projev se někomu nezdál příliš vkusný. Myslím, že se však nevzdálila celkovým způsobům chování některých zákonodárců a celého toho divadla, jen byla originální. Přenos volby prezidenta Českou televizí byl poučný a varující. Pověděl mi vše o tom, že parlament má zcela oprávněně nízké preference týkající se důvěry lidí v tento úřad. Panem Vikem vyslovené: "Stydte se", patří především tomuto zástupci republikánů a značné části dalších poslanců a senátorů.

Radoslav Němeček, Předhradí

Jsem přesvědčená, že nadherné prostory Španělského sálu za léta svého trvání nebyly svědky tolika vyřčené zloby, zášti a špíny. Domnívám se proto, že diskutovaná a kritizovaná impulsivní reakce D. Havlové byla jen adekvátním obrazem celého předešlého divadla. Nikoliv V. Havel, stydět by se měli naopak všichni ti, kteří tam s blaženými výrazy ve tváři všechnu tu špinu na prezidenta nakydali. A zejména by se měli stydět voliči, kteří takovým lidem dali své hlasy.

Jaroslava Vondráčková, Varnsdor
(přetištěno - Svobodné Slovo)

Ze Slovenska

Slovenskému parlamentu se v úvodní etapě prvního kola prezidentských voleb, nepodařilo zvolit novou hlavu státu. Žádný z prezidentských kandidátů, mezi nimiž chyběl zástupce vládní koalice, nezískal vyžadovanou většinu hlasů, tedy nejméně 90 ze 150. Kandidát opoziční levice, akademik Juraj Hraško dostal 22 hlasů, odborový předák bratislavských řidičů Augustin Kurek, nominovaný jedním z nezávislých poslanců, obdržel 14 hlasů a pro vědce Štefana Markuše, navrhnutého opoziční Slovenskou demokratickou koalicí, se vyslovilo 34 poslanců. Dva nejméně úspěšní, Markuš a Hraško, postoupili do opakované volby. Pokud opět nikdo neuspěje, do 30 dnů bude následovat druhé kolo voleb, které by mělo mít rovněž dvě etapy. Počet kol není zákonem omezen a hlasování by mělo pokračovat tak dlouho, dokud nebude prezident zvolen. Všeobecně se předpokládá, že ani opakované pokusy nebudou úspěšné, takže podle zákona, až skončí mandát prezidenta Kováče, většina pravomocí šéfa státu přejde do rukou premiéra Mečiara.

(přetištěno - Svobodné Slovo - Internet)

Vláda České republiky schválila návrh volebního zákonu.

Dne 21. ledna 1998 ministerský kabinet schválil návrh nové podoby volebního zákona. Jednou z nejvýznamnějších novinek je, že by se voleb mohli zúčastnit státní příslušníci žijící v zahraničí. Návrh předložilo ministerstvo vnitra.

Problém, jak zahraniční voliče rozdělit do jednotlivých volebních obvodů vyřešilo ministerstvo vnitra tak, že celou planetu rozdělilo na tři území a k nim přiřadilo tři volební obvody s nejmenším počtem domácích voličů. K hlasům voličů v Ústí nad Labem by se připočítávaly hlasy ze Severní a Jižní Ameriky, čeští voliči z Afriky a Austrálie by rozhodovali o kandidátech za Ostrava a voličům Zlín by pomohli čeští občané z Evropy a Asie. Technická realizace voleb se bude dopracovávat později a bude výsledkem spolupráce ministerstev vnitra a zahraničních věcí.

Československý ústav zahraniční již zaznamenal jak pozitivní, tak negativní ohlas mezi krajany - občany České republiky. Negativní ohlas má zejména připočítávání hlasů voličů ze zahraničí k hlasům voličů v domácích volebních obvodech v Ústí nad Labem, Ostravě a Zlíně. Údajně ani tam není návrh přijímán jednoznačně kladně. Navrhuje se vytvořit pro zahraniční hlasy samostatná volební střediska nad stávající počet volebních středisek v České republice.

(Informační Bulletin Československého
ústavu zahraničního 198)

PANORAMA ČESKÉ AUSTRÁLIE

Mirolav Doležal
neobyčejný poctivec z Ústřicové zátoky.

napsal Bořek Šinder

Rok 1997 skolil v Sydney vzácného člověka, neúnavného pracovníka pro českou věc a muže ryziho charakteru a nezloinné vůle. Neporušoval vědomě žádné z desatera příkazů. Nepřestupoval ani zákon lidský, pokud to byl ovšem zákon svobodné země. Se svými bližními se nehádal, zvířatům neubližoval, Cesarovi odváděl co jemu patřilo a daňové zákony neobcházel. Ku vdovám a sirotkům se zády nestavěl, své přátele a známé nesužoval předváděním domácích filmů, na valných hromadách dlouho neřečnil, větru a dešti se nesnažil poroučet, poučkám tatíka Marxe neholdoval, nepřekonatelnému Stalinovi slávu neprovozoval a na prvního května nebyl vidán ani vystrkuje před okna praporečky. Nemiloval klepy a drby, se ženou se nepel. To všechno nedělal a netopil.

Kdyby se tedy vlastnosti a počiny Miroslava Doležala měly definovat negativně došli bychom třeba i k závěru, že to byl muž veskrze obyčejný. Dostat se bez haléře ze severní polokoule na jižní je sice věc poměrně dobrodružná, ale kdo z našich tady takovým dobrodružstvím neprošel? Takových Mirků Doležalů, utečenců, které po šumavské hranici honili vládci ostražitých pohraničníků - dnes třeba zbohatlých bankéřů před bankrotem - takových tu po Austrálii běhalo a běhá celé hejno. Takže nekolaborovat s režimem soupeřníků Kremle není samo o sobě nijakou zázračnou neobvyklostí. Že tedy nebyl kolaborantem ani Miroslav Doležal také patří k tomu negativnímu vymezení jeho životní dráhy. Těžší už je zhodnotit čím byl, a zde by se dalo souhrnně prohlásit, že byl člověkem neobyčejným i přes svou zdánlivou obyčejnost. Byl obyčejný zcela neobyčejně a právě souhrn té obyčejnosti vlastně vykresluje jeho pravý obraz jako muže neobyčejného.

"Když já ho poprvé zahlédl", vzpomíná jeho žena pani Manka Doležalová "připadal mi s tou svou černou bradkou jako Mefisto". A skutečně, on Miroslav měl do sebe cosi mefistovského. Štíhlý chlapík ostrých rysů a tmavých rovně česaných vlasů, s tou ostře sestřiženou černou bradkou a teď to ještě všechno zasade do lesnické uniformy a už chybí jen to čertovo kopýtko. A máte Mirka Doležala. "Ale byl to moc fajn chlap" pokračuje pani Manka, "fajn chlap pokud se nanemazal, jak se namazal, byl konec..." Že by tedy v tom bylo to kopýtko? Jenomže my všichni dobře víme, my pozůstalí, že Mirek se namazával jen tak sem tam někdy, třeba o šibířkách. Čertovina s ním tedy šla jen dost svátečně. K dokreslení té jeho "obyčejnosti" ta vzpomínka na Mirkovy občasné výlevy ale patří.

Jednou charakteristickou neobyčejností Miroslavovou byla jeho neúnavná, vytrvalá, houževnatá a úspěšná práce pro sokolskou věc v exilu. Samozřejmě, že to byla práce dobrovolná - to už bylo vždycky v sokolských tradicích, že za práci "pro vlast" se neplatilo. V první a druhé světové válce vstupovali do zahraniční armády českoslovenští chlapci dobrovolně a sokolská práce se nikdy nepřepočítávala na peníze. To dnes zní, anebo

dosud znělo, v republice skoro banálně. O Sokol se otírali nejen bolševici, ale i novopečení nabobové české hospodářského zázraku, kteří ještě včera horlivě tleskali experimentům kremelských žonglérů s českým národním pokladem. Mezi české korunní klenoty totiž patří dobrovolná, drobná práce mnoha drobných lidí. Sokol vyrostl v minulém století z podhoublí zápasů českého národa za místo mezi evropskými národy. Československé legie čerpaly z této národní studnice. Tu potom Němci zatarasili a bolševici jejich dílo dokonali otrávením její vody tak, že mladé české generace z ní přestaly pít. Když zvítězil tak zvaný samet a mezi skutečně poctivé lidi se dostali opět dřívější žongléři a dialektici, sokolská práce v zahraničí během dlouhých let nesvobody nebyla v rejstříku jejich priorit. Spíše začalo být ve flóru opičení se po tom, v čem se viděl "západ", opičení po těch nejneumravnějších a nejodpornějších elementech v západním svobodném světě. Lidé, jako Miroslav Doležal byli s trpkým úsměskem odsunuti na místo jednapadesáté a domácí vladaři sotva utrousili slovíčko uznání. Proč? Miroslavové Doležalové totiž mezi ně nepatřili. Lišili se od nich mimo jiné především mravní poctivostí, a mravní poctivost zatím nepatřila do slovníku žravých a bezohledných kapitánů nového hospodářství, deroucích se za mamonem ne-li přes mrtvolu tedy rozhodně přes decentnost těch slušných. K cenným hodnotám Sokola Sydney patří právě i to, že v jeho čele stál po dlouhá léta slušný a decentní starosta Miroslav Doležal, vychovaný ještě ve zdvořilé a slušné společnosti první republiky a zcela oddaný systému nazírání na věci po příkladu ducha Masarykovy školy mravních postulatů.

Být dvojnásobnou vdovou není dnes údělem nijak vzácným. Být ale vdovou po dvou osobnostech exilového života pátého kontinentu už vyžaduje nějaký ten čtvrtý rozměr. Ten pani mance Doležalové škýtá její malování - tomu holduje už od mladých let doma v republice. A je tu ovšem i rozměr pátý - děti a vnoučata. Dvě dcery z prvního manželství, děti Mojmiry Zachara, byly ještě školáčkami, když jim zemřel táta, který se v nich viděl. Starší Zuzana, dnes uselá v Americe, otčíma Miroslava zprvu nijak nezasypávala laskavostí nebo dokonce láskou. Chovala se k němu dlouho chladně, spíše jako k vetřelci do rodiny, stále prý ho srovnávala s tátou. "Já ale zůstanu Zacharová" prohlásila prý resolutně, a zůstala jí až do své svatby. Potom ale došlo k sblížení a ku konci života byl otčíma Miroslav s oběma děvčaty jedna ruka. Přispělo k tomu i to, že jako zaměstnanec australské letecké společnosti Qantas vozil rodinu po celé zeměkouli.

Když se Zacharoví vrátili z Nové Guineje do Sydney, uhnízdili se tu, přišli děti, upravoval se koupený dům, stavělo se, přistavovalo, a to ve čtvrti tohoto rozlehlejšího města zvané Oyster Bay - Ústřicová zátoka. Mirek Doležal byl jeden z těch kteří pomáhali se stavbou, chlapi byli kamarádi a oba byli ve výboru sydneyjského Sokola. Pak ale zákeřná nemoc rodině Mojmiry Zachara vytrhla z náruče a vdovy se dvěma holčičkami se ujal Mirek. To nebylo tehdy pro bezdětného starého mládence, už pětáctiřetiletého, nijak lehké. "Já měla hrůzu co se mnou a s dětmi bude, když Mojmir umřel", ještě dnes, po dalších třiceti letech, pokyvuje vážně hlavou Manka, "ale slovo dalo slovo, a Miroslav zaskočil. Oni se s Mojmiřem znali už z uprchlického lágru v Mnichově, už tam byli oba činní v Sokole, ale já jsem se s Mirkem blíže poznala až tady v Ústřicové zátoce

při stavění. Svatbu s Mirkem jsme více méně tutlali, mělo přijít pět lidí, ale nakonec se to rozkřiklo a bylo hostů na padesát, hlavně také sokolů." Porovnávat manžely není pro paní Manku nijak lehké, ale něco nám přece jen prozradí. "Mojmír byl sólista. Ten když vešel do místnosti, všechno se k němu otočilo. Sršel vtipem. Mirek se raději držel v pozadí, byl to člověk vážný, rozvážlivý, spíše plaché povahy, tolerantní, nikdy se necpal dopředu, nehádal se.... Jsem vlastně hrdá na oba. Kdybych si měla vybrat, vybrala bych si oba najednou. Na Mirka bylo spolehnutí. Nikdy, absolutně nikdy nelhal."

Narodil se v roce dvaadvacátém v Lúčicích poblíž Hořic odkud byl jen skok do Českého Ráje. Vystudoval gymnázium a už za mlada se po otci, italském legionáři, stal zapřísáhlým Masarykovcem. Ten směr už nikdy v životě neopustil, ani jako dělník za války v mlékárně, ani na vysoké škole lesnické, kterou vystudoval v Praze po válce, ani potom v exilu. Tam odešel přes "kopečky" jako desítky tisíc ostatních a v roce 1949 začíná Miroslavova odyseja přes lágry v americké zóně Německa, přes Itálii, Suez a Ceylon do Austrálie, kam dorazil v roce 1950, a kde se opět ocitl v lágru pro přistěhovalce. A zatímco v republice probíhala likvidace Sokola, Sokola svobodného, všude v exilových střediscích počala práce na jeho oživení mimo republiku. U kolébky těchto snah stál Mirek už v Německu, a po příjezdu do Sydney se zúčastnil ustavující schůze sydneyjské jednoty v roce 1950 s polu s dalšími nadšenci. Sokol byl náplní jeho života. Šlo tehdy o dobré jméno republiky, Čechů, Čechoslováků - sokolové vždy a všude, od roku 1918 až do konce roku 1992 vystupovali pod praporem československým a jako Čechoslováci. Po únorovém puči nešlo ale o problémy česko-slovenské. Šlo hlavně o to dokázat světu, že to co se stalo doma v republice se stalo proti vůli valné většiny národa, a že exulanti, nikoli vláda doma, představují kontinuitu československé svobody. V Evropě a částečně i ve Spojených Státech způsobil únorový puč v roce 1948 obrovské pobouření a založení NATO děkuje za svůj vznik právě bolševickému uchvácení moci v Praze. Ale v zemích jako Austrálie, kde lidé mají jen mlhavé představy o existenci mnoha evropských zemí, bylo třeba informovat, poučovat, upřesňovat, neutralizovat komunistickou propagandu, která tvrdila, že v Československu byl nastolen ráj. I taková esa jako česko-bratrský profesor a theolog dr. Hromádka při zájezdech do Austrálie tvrdil, že v republice panuje naprostá náboženská svoboda - v době, kdy docházelo ve skutečnosti k brutální likvidaci katolické církve jako takové.

Sokol v exilu ve svých řadách soustřeďoval odpor proti pražskému režimu a jeho lžím, do exilu odešla řada československých prominentů, tisíce z fakult vyloučených vysokoškoláků a desítky tisíc drobných lidí jimž hrozilo zatčení, provaz nebo život na kolenou.

Československý pounorový exil nebyl jednotný - Češi nacházejí spásu v jednotnosti jen zřídka, byly tedy i v exilu politické boje a šarvátky, ale exilový Sokol jako snad jediná pounorová organizace Čechoslováků v zahraničí je všechny přežil. Přežil je právě proto, že jde o celonárodní organizaci vždycky přístupnou všem Čechoslovákům. Právě lidé jako Mirek Doležal nakonec prosadili, že stranicví do Sokola nepatří a po nějakých deseti letech působení se sokolský život v Sydney usměrnil na národní odpor proti kremelské vládě doma v republice. Byly ovšem v Sokole velké boje a šarvátky - to už

patří na českou scénu kdekoli, boje byly v Americe, v Kanadě a byly i v Austrálii. Osobní rozpory, spory o malichernosti, ale sydneyjské sokoly nakonec sjednotila myšlenka postavení vlastní tělocvičny. V padesátých a šedesátých letech se cvičovalo tu i onde. Nakonec si ale sydneyjské postavili vlastníma rukama tělocvičnu na vlastním pozemku a stali se pány ve vlastním domě - a to bez příspěvku z nějakých australských fondů. Nelze říci, že byl Mirek Doležal hlavní silou v těchto snahách, ale byl jako člen výboru aktivně účasten na celé práci. Fungoval jako prostý člen výboru, jako pokladník, později jednatel a ve druhé polovině let sedmdesátých byl zvolen starostou. Tak jako celá řada dalších našich lidí, i on měl příležitost odjet v roce 1956 do Ameriky - Spojené Státy tehdy poskytovaly československým exulantům v Austrálii možnost odejet tam, když se konečně po letech konsulární úředníci prohrabali k žádostem ještě v Evropě podaným, a když československá "kvóta" začínala dozrávat. Odjelo tehdy i mnoho sydneyjských sokolů, ale Mirek byl mezi těmi, kdo zůstali. Bylo to v době, kdy se vážně uvažovalo o rozpuštění sydneyjské jednoty. Mirek ale zůstal a nakonec starostoval sedmáct let. Byly všelijaké organizace obhánějící se československým jménem. Z nich dnes v Sydney existují dvě - Sokol a Československý Country Club. Sokol přežil - sedmačtyřicet let je doba dlouhá, ale Sokol má hluboké kořeny v naší národní tradici. Především jako organizace dobrovolníků, kde se rozumí samo sebou pracovat obětavě a bez nároku na odměnu. Komunisté doma vybudovali na troskách domácího Sokola jednotnou tělovýchovnou organizaci plně zapojenou do státního aparátu a do propagandy marxistického učení a velkolepých spartakiád. Exilový Sokol žil jen ve vzpomínkách na velké manifestační slety doma v Praze. Sokol v exilu měl ale úkol jiný - udržovat československou jiskru svobody. Lidé jako Miroslav Doležal po celá léta nesvobody doma dovedli pracovat tak, aby baště komunistické propagandy z Prahy, sydneyjského konzulátu, byly systematicky ulamovány hroty. Sametovi vítězové po pražském povstání v listopadu 1989 to sotva zaznamenali. Snad také proto, že mezi nimi bylo příliš mnoho lidí s máslem na hlavě. Člověka jako byl Mirek Doležal, který po celé dekady sloužil věci svobody si sametáci sotva všimli. Kdysi se myslelo, že se jednalo jen o geografickou vzdálenost. Dnes je jisté, že se jednalo o pohrdání zcela úmyslné. A koneckonců doma mnozí jen vyměnili klobouky a začali omílat nová hesla Kolem Mirka Doležala se nikdy nešířily pověsti o finančních skandálech. Samozřejmě, že člověk jako starosta Sokola by něco zpronevěřil, se zdálo, a také bylo absurdní. V Sokole se časem pohádali - ale krást, odírat a zašantročovat peníze? Zde měl starosta Doležal a všichni ostatní v sydneyjském Sokole vždycky čisté ruce. Jak se tedy rozloučit s tím neobyčejně obyčejným poctivcem? Snad nejlépe slovy pronesenými nad jeho rakví jeho nástupcem, starostou inženýrem Jaroslavem Zahrádkou:

Byl rozvážný, klidný, ale když šlo o důležité věci také dovedl být rozhodný. Byl jsi, Mirku, opravdový demokrat. S každým jsi jednal stejně a bez rozpaků, bez trémy a bez předsudků, ať to byl ministr, člen parlamentu nebo ten poslední bloke from outback. Každého jsi pozorně vyslechl, ať to byl bohatý podnikatel nebo náš krajan z republiky, který se přišel podívat do sokolovny. Za to jsem tě moc obdivoval a lidé tě pro to měli rádi.

K tomu jen dodejme - ni zisk ni slávu. Jen úctu a lásku všech..

PERLY A PERLIČKY

Na sklonku minulého roku, u příležitosti oslavy státního svátku České republiky byla v sokolském Národním domě v Sydney odhalena pamětní deska československým vojákům ze druhé světové války. Vkusnou a umělecky provedenou plaketu se jmény vojáků vytvořil mistr Vladimír Tichý a zasloužil se tak o zachování důstojné památky na Čechoslováky, kteří kdysi jako mladí hoši byli ochotni položit životy za československou svobodu. Bylo také pamatováno na pietní uložení prstí ze zborovského bojiště věnované Sokolu pisatelem těchto řádků a přivezené loňského roku z Ukrajiny. Zasloužil se tedy sydneyjský Sokol o trvalé uctění symbolů naší země.

• • • • •

Snad jen návštěva hlavy státu zastihla sokolský Národní dům v Sydney v tak plné pohotovosti, ale v lednu se to tam jen jen mlelo. Hemžilo se to Čechy všech druhů, rozměrů a názorů, původu a zaměření, českými umělci estrádními i neestrádními, zpívalo se nahlas i potichu ve třech jazycích - z kterýchžto tři jazyků, mimochodem, sklízela slovenština obzvláště hlučný potlesk - podávala se večere rychle i pomalu a ctnostné číšnice přímo po homérovsku hýřily přitom půvaby i nezměrnou laskavostí a dalo by se říci i trpělivostí, nalévalo se kde se dalo a naléval se kdekdo, nu prostě poprask nad poprask, ne-li přímo boží dopuštění. I sama nekorunovaná královna české komiky a mimiky, rodička Křemílka a Vochomůrky Jiřina Bohdalová ve vlastní osobě vzala do ruky mikrofon - byť s programem už trochu letitým, ale ten večer česká a slovenská Sydney brala všechno. Dostavili se sportovci několika druhů, a to těla i ducha, hlavně ovšem čeští fotbalisté. Ono se to totiž dostavilo všechno úplně najednou, nějakých padesát hlav, hrdeč a srdcí. Došlo k invasi Amfóry a pod touto značkou to všechno vystupovalo a nastupovalo, za pečlivého přispění všudypřítomného a zdá se i vševědoucího Petra Vitka, mecenáše českých zájezdů. Tato zajímavá skupina už zřejmě působí hezkých pár let, činí výpady po Evropě i poza Evropu a letos se pustila až tam, kde nikdy nebyla - kam jinam než do Austrálie a na samý konec světa, na Nový Zéland? Sehrály se i dva zápasy v kopané. Sokol Amfóra porazila, ale za pár dní nato prohrála se sydneyjským klubem Hakoah, a to i přes údajně vehementní podporu z českého hlediště. Přijela tedy ta Amfóra, shlédla a zvítězila. Brali to ti hosté z republiky lážo plážo, krajany lze obhospodařit levačkou, bylo to ale pestré, zábavné a svým způsobem i poučné. Na jevišti se objevila i rarita Amfóry "Rosnička", česky to hovořící občan z afrického Zaire, doma také uváděč meteorologických programů české televize. Rosnička sklízela ohromné haló, ale zcela nečekaně našel v hledišti konkurenci. Ne v předpovědích počasí, ne ve zpěvu, pouze v barvě pleti. Byla tam totiž i naše Zairka, takto žinka mladého Čecha Dohnala, takže ti dva krajane ebenové pleti na sebe překvapeně mrkli a údiv nebral konce. Ne řekněte, Amfóra sem importuje raritu a my jim ji přetrumfneme! Český nerasismus

tedy slavil triumfy. Mohutný potlesk sklídila i ne již úplně nejmladší Helena Vondráčková, osoba příjemná, elegantní a hlasu sametového a Zora Jandová dokázala elektrifikovat celé hlediště za doprovodu umného chotě, takže potlesk nebral konce a v Austrálii již skoro usazený konferenciér Petr Novotný musel zasáhnout. Právě tak musel zasáhnout při vystoupení neznámá Josefa Laufera, zrozeného v Bretagni ze španělské matky a českého otce. Jeho imitace Elvise Pressleyho byla tak dokonalá, že hlediště jednomyslně odhlasovalo Lauferovo vítězství nad Elvisem, tak se do něho ten španělský Čech dovedl vtělit. Rozhodně mu dal flek v rytmu, přednesu i v angličtině. Petr Novotný neprozřetelně prozradil, že při zájezdech do Sydney láká na Cross kdekoho a opakovat zde jeho slova by vedlo k žalobě pro urážku na cti. Večer skončil společným zazpíváním "Tě naši písničky české" a bylo vidět, že hosté z republiky se do toho musili jaksí nutit, ale přemohli se a konec vše napravil. Kdepak by člověk mohl vyčíst všechny další umy těch vzácných hostů - a všechny je zde vyjmenovat - ale nabyli jsme dojmu, že zájezd do Modrých hor ani projížďka lodí po večerním sydneyjském přístavu nebyly vrcholem zdejšího zájezdu. Tím byl snad počet diváků na představení v Sokole, tam stála hlava na hlavě a takové přijetí hosté čekat nemohli. Nyní už asi opět ochutnávají rozkoše středoevropské zimy a zabavují se kolébáním v české politice. Ta se rozkolébala daleko prudčeji než ta vyhlídková loď zde v Sydney.

• • • • •

Móche sedají na strop v kraji jemuž vévodí Holomóc. V trojúhelníku mezi Vsetinem, Rožnovem a Mistkem, třeba v Raškovcích, vás ale budou obtěžovat už muchy. Ale že byste, milí perličkáři, nevěřili, že Alfons Mucha se nenachází jen v restaurovaném Represenčním domě v Praze, nýbrž ve vaší bezprostřední blízkosti v jistém pubu v North Sydney? Nechte se tam zavést mistrem Karlem Langem. O jeho hudbě nemusíte ani ceknout, nechte se prostě dát vést a na jednom rohu rušné Miller Street uslyšíte kolem poledního pokřikování z výčepu. Tím rychle projdete, abyste nebyli vtaženi do kruhu přičinlivých spotřebitelů hlavního artiklu tohoto podniku, usednete v miniaturní zahrádce se stoly, dáte si misu mořských potvor a chipsy - a chybili jste. Neměli jste totiž tím výčepem procházet tak chvatně. Nikoli, Frantu Procházkou tam na stěně nemají, místní mouchy tedy žádnému sydneyjskému Švejkovi nezavdají příčinu k pobytu v šatlavě, ale vaše oko při prozkoumání jedné stěny vystopuje čtyři Muchy. Alfonze Muchu čtyřikrát tam mají, Jaro, Léto, Podzim, Zimu. Takhle v růžku, ale v plničké kráse a se všemi secesními atributy. Zapotácíte se, mistr Lang vás zachytí a po vzkříšení začnete shánět pramen. Královna výčepu vás odkáže na "managera". Ten ví ještě méně a odkáže vás na majitele. Zjistíte, že majitelem pubu je houžvička, obtloustlý tatík jehož jste před chvílí viděli při pultu sbírat po zemi odpadky a házet je do koše. Před vámi se napřímí a hrdě prohlásí, že kdysi u Grace Brothers to viděl, ty čtyři věci, a že to za patnáct - ne po patnácti, mind you, - za patnáct dolarů že mu to dali. Dovíte se i něco o pubu jako takovém. Ještě za doby trestanecké, a to je skoro včera, rok po vídeňském kongresu kde se rodila Svatá aliance, důstojník námořnictva Jeho Veličenstva

Charles Bullivant hodil šavli do kouta, zakoupil si v Sydney hospodu a nazval ji "Rag and Farnish", po čase se i s hospodou, přemístil na North Sydney a svůj podnik překltil na North Shore Hotel. Není zcela jasno, jaké je dnes pravé jméno oné oasy míru leč nepokoje, toho Muchu tam ale najdete a bude vám prozrazeno, že před vámi již nejeden Čech se do toho Muchova kouta zakoukal. Nelze než zakončit obvyklou pobídkou: neleňte a spěšte - ale telefonní číslo mistra Langa neprozradím. Naši zdárné aranžérce, Lence Muchové, to neprozrazujte - mucha k Muchovi sedá, kdovi kam by to vedlo.

Když Petr Korda konečně v Melbourne dobyl prvního vítězství v Australian Open, poklekl na kurtu a dlouho jakoby rozjímal. Pak se tryskem pustil k bariéře, kde byli jeho nejbližší, pozdravil a se s manželkou - bývalou českou tenisovou hráčkou Reginou Rajchertovou - a trenérem a s gusem se zmocnil své asi tříleté dcerušky blondýnky Jessiky, která chudák nevěděla či je. Ale bylo to ohromné gesto. Malou Jessiku občas choval i Kordův trenér. Srovnáme-li toto počínání s hulákáním Švédů a Chorvatů, kteří svým skandováním dovedou pokazit dobrou pohodu na hřišti kdykoliv a kdekoliv hraje příslušník jejich státu, oceníme i to, že Češi jsou v hledišti v cizích zemích diváky klidnými, slušnými a neostentativními. Petru Kordovi budiž čest a sláva a věřme, že ještě i příští rok svůj nový titul v Melbourne obhájí.

V elegantní čtvrti Sydney zvané Woolahra straší. Straší v divadle nebo spíše v malém divadelku zvaném LOOKOUT THEATRE. Co straší a kdo straší? V podstatě půjde asi o Franze Kafku, značně zkafkovatělý národ Čechů a zvláště o interpreta českého kafkování, spisovatele Pavla Kohouta. Sydneyskému publiku se totiž předkládá Kohoutův rozbor jistých událostí v jednom domě zvaném domem tichým ve hře Život v tichém domě. Konfrontován s australskou přímocarostí a věčným slunečným jasnem jeví se nám ten život jako něco už dávno uloženého v podvědomí, ale ovšem Čech tohoto století se v tom Kohoutově zrcadle přece jen nemůže nepoznat. Ba dalo by se to vyjádřit i tak, že na otázku proč jsme v Austrálii bychom mohli klidně odvětit - protože nechceme žít v Kohoutově "Tichém" domě. Na druhé straně se ale také vtírá myšlenka, že ten "Tichý" dům by mohl vlastně stát všude a snad i v té Austrálii, když si na sebe nebudeme dávat pozor. Jistě netřeba uvádět, že v Tichém domě je fův, že se tam střili, vraždi a huláká. Ale hlavně je tam všechno úplně po česku jinak, a nebo jak to výborně vystihl kritik v sydneyském Sydney Morning Heraldu James Waites, "what is clear is that nothing is clear". Začíná to všechno zčásti nešikovně inscenovanou souloží před nahými zraky obecnstva a to v přízemí. Pod střechnou téhož domu to pak končí dvojnásobnou vraždou. Budete-li denně na schodišti svého činžáku zdravít a okukovat pohlednou občanku a pak teprve, po čtyřech letech zdravení a okukování, (během čtvrtého roku již vzájemného), nikdo vám neuvěří, že nakonec směle vyhověla nesmělému pozvání, aby

podrobila vaši sbírku motýlů zevrubně prohlídce. Ba vůbec nikdo neuvěří, že je dnes vůbec možno po čtyři léta jen a jen okukovat, a ovšem zdravít. Vyyklube-li se však z vaší maličkosti akademický malíř, tedy něco více než sběratel baboček, a jako takový pak nabídnete odhalení portrétu okukované, portrétu pečlivě střeženého a něžně zbožňovaného, všednost zmizí, vaše věrohodnost stoupne, vaše motýlová konvence bude kvitovaná s uznáním a jednoho dne odpoledne dosud jen okukovaná váhavě sice, ale přec jen překročí práh vašeho nepořádku a propadne kouzlu atmosféry prosycené barvami palet. Budete-li pak v tom svém ateliéru otálet s odhalováním jak portrétu tak modelky, pak je vaše reputace vystavena zatěžkávací zkoušce, reputace mistra barvy i sběru baboček, zvláště, když modelka očividně touží po hmatatelných důkazech projevu vašeho čtyřletého zájmu. V procesu odhalování se ale na jedinou z jistí, že ve skřini na vás číhá detektiv..... ale neprozrazujme. Začali jsme hrou druhou. V prvním aktu, neméně ba spíše ještě více kafkovským vpadnou hasiči do přízemního bytu, kde mladí a právě oddaní manželé si po tři dny a přinejmenším tři noci vyznávají lásku a než se oni chudáci stačí doobléknout, vynutí z nich "hasiči" podpisy na žádostech pojišťovně o odškodnění - o odškodnění za vyhoření, k němuž nedošlo. Kohoutův kus přeložil do češtiny Stanley Dalby, takto Zdeněk Drda ze Sydney. Sám divadelník a muž od fochu. První z provedených her "Požár v suterénu", režíroval Allan Walpole, druhou hru "Pes pod střechnou" v Sydney usedlá Polka Gosia Dobrowolská. V obou hrách exceluje jako vrchní hasič a potom jako malíř-nernehlovrah známý australský herec David Atrill. A chceme-li prostudovat zblízka pohyby svůdnice - žel nakonec neodhalené - nedejte si ujít Barboru Altarjai Aiburyovou v roli okukované a po čtyři léta zdravené stárnoucí krásky. Zcela nezahalené novomanžely jen v přízemí hlediště a jeviště - a to ještě před zásahem "hasičů" - si prostudujte při jejich divokém počínání - ale nesmíte přijít pozdě! Abych ulomil hrot vašemu dychtění musím zakončit konstatováním, že toto manželské počínání je jistojistě nekafkovské, leč universální, a že bylo nějak našroubováno na toho Kohouta režii - protože Kohout mří daleko výše nad pouhou soulož. On, kdysi pilný náhončí pozdějších otrokářů, dovedl nakonec najít cestu ze svého osobního bludiště, ven ze začarovaného kruhu socialistického realismu. Jeho spříznění s Kafkou není tedy náhodné. Jeho hra, tak jako český život sám, probíhá na několika podlažích. Kdybych byl Australanem začal bych možná mudrovat, že co Čech to bloody Kafka, hasič nebo souložník.....

Seznam jmen členů posrpnové exilové "Společnosti pro vědu a umění" se čte jako menu prezidentu Havlovi a jeho druhům servírované, ale jím a jeho druhy přehlédnuté a přehlížené. Desítky, stovky akademiků, intelektuálů a umělců v exilu - ale kolik z nich dnes působí v republice?

Lovec perel (i perliček) - Bořek Šindler

DIVADLO

Život v tichém domě, aneb
povídání se Stanley Dalbym

V Sydney měly v lednu v Lookout Theatre premiéru dvě jednoaktovky českého dramatika Pavla Kohouta. Představení mělo velký a zasloužený úspěch. Jistě i proto, že jedním z režisérů byla i Gosia Dobrowolska, původem z Polska, která přesně vystihla absurdní atmosféru komunistické země i strach, který byl v jejich obyvatelích zakořeněný. Je zajímavé, že i austrálští herci, pro něž je děj dvojnásobně absurdní, se svého úkolu zhostili na výbornou, a tak jsem z divadla odcházela s pocitem, že jsem se vrátila o třicet let zpátky, do doby, kdy se lidé doma báli zazvonění domovního zvonku a kdy skutečnost často předčila nejnámější absurdní dramatiky.

K hlavním kladům celého večera patřil i výborný překlad do angličtiny, který se nesnažil doslovně překládat, ale naopak využíval plnosti obou jazyků k přesnému vyjádření autorových myšlenek.

Samozřejmě, že jsem ihned v programu našla jméno překladatele. Stanley Dalby - neznělo to vůbec česky. O přestávce jsem zastavila muže jehož vzhled se podobal fotografii v programu - a ejhle, byl to on. Začala jsem pro jistotu anglicky, ale odpověděl mi česky a hned dodal, že se původně jmenoval Zdeněk Drda. Společně s jeho příjemnou, usměvavou ženou, původem Maďarkou, jsme si předávali dojmy z představení. Při skleničce vína na závěr večera jsme si slíbili, že se brzo opět sejdem. I když dělal dojem, že si rád povídá o všem možném, kromě sebe samého, rozhodla jsem se, že interviewu neujde. A také ne!

Po nezávazném rozhovoru při večeři, při našem příštím setkání, jsem začala obvyklou otázkou: "Jak jste dlouho v Austrálii?"

"Přišel jsem s rodiči, když mi bylo 17 let. Ze začátku jsem pracoval na farmě. Mým největším problémem, ostatně jako všech emigrantů, byla angličtina. Snažil jsem se ji učit, ale nebylo to příliš zajímavé ani vzrušující. V té době jsem našel inzerát jednoho amatérského divadla, že hledá členy. Nejdříve jsem tam dělal takovou Mařenku pro všechno. Stavěl jsem kulisy,

uklízěl, pomáhal s kostýmy i rekvizitami. Bavilo mne to, a co bylo nejlepší - mluvil jsem anglicky - nic jiného mi totiž nezbyvalo. Pomalu, s postupem času přišly i mluvené herecké role, od "paní, nesu vám psaní" až po zajímavé role ve hrách jako je třeba Orfeus a Euridyka a podobně. Moje profesionální kariéra ale vlastně začala až v loutkovém divadle Petera Scravena TINTOOKIES, se kterým jsme jezdili po celé Austrálii. V té době jsem také poprvé uslyšel o Hayesovi Gordonu a jeho Ensemble Theatre na Milsons Point i jeho avantgardní dramatické škole. Napsal jsem mu a on mne přijal. Naučil jsem se od něj opravdu hodně. Tam jsem vlastně také získal první teoretické i praktické znalosti nejen o divadle, ale i o režii. Myslím, že v té době to přece jenom měli umělci, zvláště divadelní, trochu jednodušší. Jen málokdo z nich měl formální umělecké vzdělání. Měli však nadšení, elán a učili se, jak se říkat za pochodu. Po několika letech jsem se rozhodl, že zkusím film. Přihlásil jsem se do Commonwealth Film Unit, dnešní FilmAustralia. Pracoval jsem tam následujících dvacet let. Nejdříve jako asistent později jako režisér. Protože uměleckých škol bylo málo, učili jsme se z vlastních chyb a omylů. Hrozně rád na tuhle dobu vzpomínám.

Jak jste se dostal k překládání a k e Kohoutovi zvláště?

Po revoluci v roce 1989 napsal Rudolf Krejčík, docent pražské FAMU něco jako deník těch dnů, který nazval "Deset dní, které otřásl Československem", a zanesl do svých přátelům do zahraničí. Zaujalo mne to, a tak jsem to spíše jen pro své australské přátele přeložil. Později jsem to nabídl australskému rozhlasu ABC. Ti překlad přijali, odvysílali. Po nich se přihlásila anglická BBC. Zjistil jsem, že o dobré překlady českých děl je zájem a začal při svých návštěvách Prahy stále častěji navštěvovat divadelní vydavatelství DILIA. Tam jsem také narazil na zajímavou rozhlasovou hru Jeleny Kohoutové "Motylí smrt". Přeložil jsem ji a prodal rozhlasové stanici ABC. Později jsem se setkal s autorkou i jejím manželem a také s jeho dílem. Život v tichém domě mne chytí okamžitě. Asi proto mne potěšilo, že divadelní společnost COMPANY 2A, o hru projevila zájem.

Jak jste byl s výsledkem spokojen?

Moc. Myslím, že se hercům podařilo pochopit a divákovi ukázat tu celou absurditu života v komunistickém světě. Myslím, že hra hodně řekne především lidem z české komunity a asi by hodně řekla i jejich australským přátelům, kteří občas nemohou řadu věcí z pouhého vyprávění pochopit. Ostatně hra se hraje v Lookout Theatre až do 21. února, takže ještě mají čas se na ni jít podívat.

Často jezdíte do Čech, citíte se jako Čech nebo jako Australan?

Je to velmi obvyklá otázka a já vám asi dám obvyklou odpověď. Jsem obě - tedy Australan i Čech, protože mám všude přátele a cítím se doma tam i tady.

Čeho si v životě nejvíce vážíte?

Přátelství a pracovitosti.

Co máte nejméně rád?

Lenost.

Co vám na vás samotném nejvíce vadí?

Lenost.

Jak jste už asi sami z celého povídání poznali, ta poslední odpověď není tak docela správná. Nedovedu si představit, že by člověk, který v životě pracoval na farmě, byl loutkohercem, hercem rekvizitářem, asistentem, kameramanem, animátorem, režisérem, novinářem, překladatelem, manželem, tátou, Čechem i Australanem, mohl být líný. Ale povídání to bylo moc příjemné a setkání jstě ne poslední.

Jana Haberová

Pavel Kohout
LIFE IN A QUIET HOUSE

LOOKOUT THEATRE
116 a Queen Street
WOOLLAHRA

Rezervace vstupenek:

9362 4349

9266 4800

poslední představení

21. února 1998

"Z mé vlastní zkušenosti a z denních zpráv o atentátech, únosech, popravách, válkách, intervencích, manipulaci s veřejným míněním, jsem došel k názoru, že ten tichý dům, domov mých hrdinů, nestojí pouze v Praze, ale může stát kdokoli na světě. Obyvatelé těchto tichých domů, spojte se!"

Pavel Kohout - 1986

KNIHY

CZECHS AND BALANCES

Jaromír Svoboda

Benjamin Kuras je britský literát, žurnalista a rozhlasový pracovník českého původu, který jako mladík začal svou kariéru v roce 1966 v rozhlase na Moravě. Byl krátkou dobu hlasatelem Pražského jara a po příchodu pěti bratrských armád odešel natrvalo do Anglie, kde pokračoval v rozhlasové činnosti u BBS World Service.

Jeho "Czechs and Balances : A Nation's Survival Kit" je útlá anglická knížka pouhého kapesního formátu, která však skvěle vyplňuje starou palčivou mezeru, když konečně umožňuje anglickému čtenáři, aby se zábavnou a vtipnou, ale pravdivou formou seznámil v několika krátkých hodinách s českou historií.

Od našeho příchodu na Říp, až po samet polistopadové "revoluce" a jejich groteskních následků.

Od bratrovražedného atentátu na sv. Václava, až po nešťastné manželství Elišky Přemyslovny s královským žoldnéřem Janem Lucemburským. Od Karla, Otce vlasti, až po sudetáckého fanatika Konráda Henleina.

Z humorných, ale politicky trefných ilustrací Zdeňka Mězla mě nejvíce upoutalo jeho povedené : "Svatý Václave, pros za nás - HILFE!"

O svizelném problému sudetono-
německého odsunu Kuras dovede pojednávat realisticky a bez obvyklého oboustranného šovinismu.

Autor též přistupuje nebojácně k tabu kritiky presidenta Beneše, ale ponechává na čtenáři, aby si učinil svůj vlastní úsudek, Pokusím se zde - přes obtížné, jemné nuance anglické řeči - alespoň o amatérskuy překlad několika výstižných a důležitých vět:

V roce 1948, místo aby dal rozkaz svému ministrovi obrany, gen. Svobodovi k ochraně ústavy a dal ho zatknout, když neuposlechne, vrchní velitel čs. branné moci se ho raději zeptal, zda se může na armádu spolehnout (!) Svoboda odpověděl, že nikdy nepošle armádu proti lidu. V témže hradním pokoji, po přijetí mnichovského diktátu v roce 1938, oslovil mluvčí generálního štábu svého vrchní-

ho velitele takto : "Odpuste, pane presidente, že s Vámi nesouhlasíme. Na tomto hradě čeští králové vládli nezávislém státu a často i předurčovali dějiny Evropy. Tento hrad dosud nikdy nepřijal kapitulaci bez boje. Proto i my jsme se měli bránit. My se však vzdáváme z vlastní vůle. Příští generace nás zatratí, že jsme vzdali zemi bez boje. Z čeho má teď národ čerpat sílu a čemu má věřit, když jsme mu vzali armádu a rozkazali ji, aby vyklidila své připravené pozice bez výstřelu? Cizí zbabělost byla amplifikovaná naší vlastní zbabělostí. Je sice pravda, že spojenci nás zradili, ale i my jsme v této chvíli zradili sami sebe."

Kuras dodává : Skutečnost, že generální štáb v tom okamžiku nezbavil Beneše jeho funkce je sama o sobě pozoruhodná. Ale že zanedlouho poté ho celý národ opět přijímá, nikým nezvoleného, za nepochybného vůdce, to je vskutku bezprecedentní a naprosto neuvěřitelné. (poz. Autora k německé přesile: V bitvě o Británii 170 čs. letců sestřelilo 498 německých letadel.)

Když si Jan Patočka lámal hlavu nad otázkou "Co jsou Češi?", vzal si k tomu na pomoc rozšafnou češtinu a vážnou němčinu. Benjamin Kuras je proti Patočkově v nespravedlivé výhodě, že totiž mistrně ovládá vtipnou, výstižnou a výrazově tak bohatou angličtinu. Proto jeho závěrečné slovo raději ponechám v originále:

"TGM once said that a state survives by the ideas on which it was created. But our question remains : "What's the idea?"

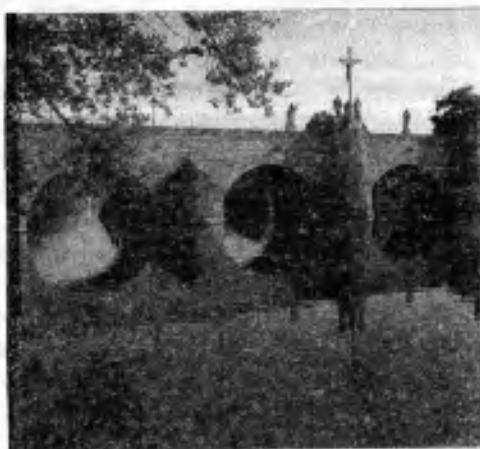
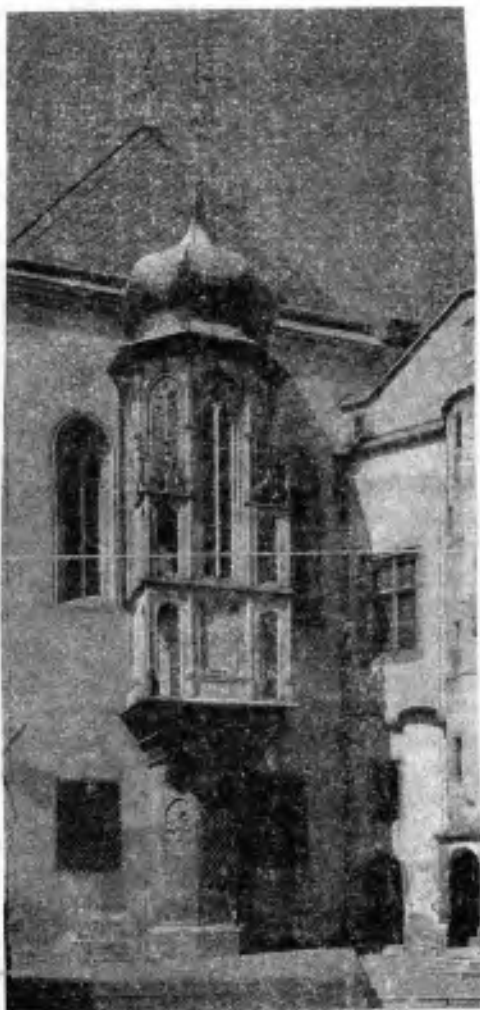
Když literární kritik, Jiří Slomek, referoval o vydané autogiografii Miloše Jakeše, vtipně ukázal čtenářům Lidových novin, jak autor tohoto "opus magnum" postupně ztrácel paměť. Pamatoval si báječně jak, co by jako malý kluk, si za první ušetřené peníze koupil míčůdu. Byla číslo 3 a stála 13 korun ve zlínském obchodním domě Teta. Ale paměť mu úplně selhala třeba o mnohem důležitějších detailech Pražského jara. A o událostech kolem listopadu '89 pak už nevěděl takřka vůbec nic.

Slomek správně poznamenává, že tato kniha jen dokazuje, jak komunistická strana a její bývalý tajemník jsou nenapravení, ale i nenapravitelní a dodává : "Největší silou naší doby je, že dneska nám jejich nenapravitelnost může být

všem zcela lhostejná."

Tady ovšem pochybil. Neboť není silou, nýbrž slabostí naší doby, že ta komunistická nenapravitelnost je nám dnes úplně fuk. Vždyť navzdory tomu, co stále opakují Haškovi fandové, švejkovina možná byla typická česká vlastnost, ale nikdy ne ctnost.

Tolik tedy o našem češtví, vlastně čecháčkovství.

Zmožek : Modlím se za Izerovy milióny

Bývalá hvězda showbyznysu našla cestu k Bohu

Říkalo se mu Král dobré nálady. Jeho firma Carmen, kde se rodily četné nahrávky, stále rostla... A pak náhle přišel krach! Seshora spadl Jiří Zmožek až na dno. Nemocnice, přemýšlení nad sebevraždou - a pak víra v Boha. Dnes říká, že se před třemi a půl roky znovu narodil a začíná žít znova. Jak?

Stejně jako existuje starý dům a nový dům, staré auto a nové auto, existuje i starý a nový život. Nový život to je znovuzrození.

Ale jak jste přišel právě na Boha?

Měl jsem dvě babičky. Jedna byla komunistka, druhá zase přesvědčená křesťanka. Ta první chodila a hrozila imperialistům a ta druhá mi zpívala křesťanské písně. (Obě babičky jsem ale měl moc rád.) Pak jsem se asi zhruba v roce 1971 dostal na jedno evangelistické shromáždění, kde zvěstoval zprávu o tom, že Bůh je láska, František Ciesar, dnes můj velký přítel. Už tehdy mne to zaujalo. Ale pak jsem si sedl na trůn nerozhodnosti a myslel jsem si, že budu mixovat slávu s Boží láskou a pokojem. Nešlo to. Prožíval jsem tohle všechno v dlouhých vlnách a zlomech a teprve poslední dobou jsem přijal tu úžasnou toleranci, takže jsem schopen svým nepřatelům žehnat. Na Zdenka Izera, který mne už tři roky pomlouvá se nezlobím a modlím se za něj. Nedávno jsem si někde přečetl, že by si přál tři milióny korun. Já mu je přeju a budu se modlit k Bohu, aby je měl...

Ale soud mezi vámi a jím ještě neskončil?

Ani nevím, jak to je. Tam chodí právník. Opravdu k němu nechci mít žádnou zášť. Ode mne jste na jeho adresu nemohla po tři roky slyšet žádnou pomluvu. Mohl bych lecos vynést a lecos vyprávět... Ale neudělám to. Naopak si myslím, že bychom mohli být jednou i přátelé.

Neřekl vám někdo z vašich přátel, který vás po několika letech neviděl a zjistil, jaká se s vámi stala změna, že jste se zbláznil?

Zatím ne, ale i kdyby se to stalo, nedovedl bych se urazit. Apoštol Pavel říká: Když přinesete Kristovu zvěst o lásce, budou vás považovat za blázna. Tohle, co teď říkám je pro svět opravdu bláznovství.

Mluvíte o znovuzrození. Ale začínat se má s čistým štítem a minulost by se tedy měla nějak srovnat...

Čistý štít znamená mít především čisté srdce. Pozor na to! Víra v Krista a skutky, to musí jít dohromady.

Měla jsem na mysli spíše tu materiální stránku, materiální vyrovnání. Carmen byla obrovský podnik, který zkrachoval. Zbyly dluhy.

Tyhle věci samozřejmě nenechávám stranou. Momentálně je řeším konkurzním řízením. Dohodl jsem se s gramofonovou firmou BMG na nových titulech, s nimiž budu moci některé finanční závazky uhradit. Do jaké míry, to však netuším. Jiný by se do takové věci asi nepustil, nedělal by nic, ale já ano. Sám budu dostávat jen minimum 4 000 korun měsíčně. Kdo jiný by

to udělal?

Jaké jsou vaše současné finanční závazky?

Bylo by obtížné je vyčíslit, ale mám za to, že například u Agrobanky, kde jsou úvěry to dělá částku asi 4,5 miliónu korun, nějaké nedoplatky jsou ještě ve výrobě zvukových nosičů v Loděnicích u Berouna a ještě nějaké další. Finanční úřad to před třemi měsíci vyřešil tím, že mi všechno vzal. Auto zrovna ve chvíli, kdy jsem se chystal vyjet na vystoupení, přesto, že jsem je prosil, zda by to nemohlo alespoň pár hodin počkat, abych tam měl čím dojet a koncert odehrát. Řekli ne. Odvezli i klavír, nábytek, fritovací hrnec... všechno. Ale jednali v právu. Vždycky jsem byl ten, kdo psal písničky, ale nedokázal jsem u toho zůstat. Myslel jsem si, že budu český Bata, napsal jsem panu Klausovi oslavnou písničku o tom, jak to tady bude všechno dobré... A když člověk oslavuje člověka, skončí to špatně. Zakládal jsem tu kapitalismus - klaněl jsem se režimu - tak to mám za to.

Myslíte si, že příčinou krachu firmy Carmen bylo klanění se před režimem?

A v nepoctivosti. Lidé jsou naučeni, že to co neukradnou, to nemají. Nechci, aby tenhle článek vyzněl jako nářek. Jsem tam, kde jsem.

A vaše další životní náplň?

Já chci především teď přinášet lidem jinou zvěst než dříve. Do velkého podnikání bych se už nikdy nepustil. Každý, s kým se potkáte, vám řekne, že obchází daňové zákony. Každý se vyhýbá pravdě. Tak jak to může dopadnout? Pak se lidé vyhýbají pravdě i sami vůči sobě.

Takže: uděláte titul, prodáte ho gramofonové firmě, o zbytek se nestaráte.

Tak. Teď připravuji herecké koledy, kde budou zpívat Radoslav Brzobohatý, Pavel Zedníček, Jana Hlaváčová, Luděk Munzar, Věra Galatíková a další. A také svou novou autorskou desku, která doufám, potěší lidi stejně jako titul. Už mi láska není dvacet let. Texty pro ni napsali Zdeněk Borovec a Karel Šíp a je na ní třeba hezký duet s Marií Rottrovou. Udělal jsem rovněž nedávno jedenáctidenní turné po Slovensku. Zpíval jsem v kostelích, kulturních domech. Přináší mi to uspokojení. Stýkám se s lidmi, s nimiž si rozumím, za vystoupení беру maximálně 2000 korun - na benzin, dělám to zkrátka úplně jinak než dřív. Peníze mi dneska už vůbec nic neříkají. Potřebuji je, protože mi v obchodě ještě zadarmo nic nedali, ale abych se jim klaněl...

A klaněl jste se jím?

Řekl bych, že ani ne. Neměl jsem je za modlu. Anž bych se chtěl moc obhajovat, řekl bych, že peníze u mne nikdy nebyly v prvním plánu.

Mluvil jste o jiném poselství. Předtím byly vašim poselstvím dejme tomu lidové písničky, a co teď?

Jsem v první řadě skladatel, jenž psal pro všechny naše přední zpěváky - Gotta, Zagorovou, Vondráčkovou, Rottrovou... Po roce 1990 jsem se trochu vrátil do svého rodiště na Moravu a začal předělávat moravské písně. Spousta lidí v branži mi s velkou chutí přišla nálepkou "lidového umělce". A to, že jsem se do toho vrhnul byla zmatená podnikatelská touha, velký omyl. Mou doménou byly vždycky písničky - a k nim jsem se teď pokusil vrátit.

V jednom z rozhovorů jste řekl, že tituly "Svatební" a "Rozvodové" byly natočeny až moc dokonale. Myslel jste to tak,

že co je dokonalé, není lidské, a že konfekce pro masy nemůže být nikdy "haute couture" pro nejvyšší smetanu? A že jste vyráběl muzikantskou konfekci?

Ne, prosím vás, copak někdo v branži poslouchal moje skladby? Řeknu vám, jak to bylo. To byla taková dechovková diskotéka. Lidé se radovali, skákali, pili a pak šli domů a brečeli. Ale jinak to byly tituly dobře udělané. První moravská svatba byla natočena v super lidovém tónu, ale ty ostatní už zpívali špičkoví zpěváci. Všechno to byla jen spousta pomluv.

Dobrá. Rozvody a Svatby jsem opravdu neslyšela...

... tak kdybyste to tam také napsala.

Ale videokazety s Policejní akademií jsem viděla.

To bylo nechutné. Když jsem zjistil, že Zdeněk Izer se se mnou chce soudit (Investoval jsem do něj neobyčejně mnoho peněz, aby se ocitl tam, kde dnes je, a doufám, že mi to Bůh odpustí, že jsem ho přivedl na takovou mylnou dráhu.), vydali jsme pak záměrně, abychom vyjasnili, o co opravdu šlo, také nemravné vtipy Zdeňka Izera.

V čem je tedy vaše nové poselství?

V tom, že na jedné straně je trůn štěstí, úspěchu, slávy a věcí, které člověka potěší jen na chvíli, a pak ho zklamou. Jen v málo případech je to jinak. A pak ještě existuje trůn Kristova pokoje. A ten se s trůnem štěstí nesnese.

Kdy vám bylo nejhůře?

24. února 1994 večer. To jsem chtěl spáchat sebevraždu. A 25. jsem se rozhodl, že už tenhle život dál žít nebudu. Odjel jsem do Ostravy za kazatelem ing. Oravským, a tam jsem udělal pokání.

Co tím myslíte?

Pokání je klíč k odpuštění a spasení. Musel jsem uznat, že všechno, co jsem dělal bylo nečisté, a že chci žít nový život. Před Bohem už nemám žádné hříchy.

A před lidmi?

Ani tam. I před lidmi to Bůh odčiní. A když neodčiní, nedá se nic dělat. Spousta lidí mne asi ještě bude odsuzovat.

Léčil jste se jinak než jen prostřednictvím pokání?

Byl jsem dvakrát u doktorky Ivančové v nemocnici, abych si postěžoval, že mne bolí levá ruka. Podezřívali mě z toho, že budu mít infarkt, ale nic z toho nebylo.

Vaše rodina věří v Boha?

Děti ano.

Jak se k vám chovali v dobách nejhůřších všichni ti přední zpěváci, s nimiž jste tolik spolupracoval?

Obrátil jsem se na boží lidi. Naštěstí jsem věděl kam jít. Kde jsou ti, co mi poskytnou oporu. Do nemocnice za mnou chodil pastor Heczko a další, kteří mi dávali posilu.

hovořila Ivana Nádvorníková
(přetištěno Blesk Speciál 25-11-97)

Čtenáři si budou Jiřího Zmožka pamatovat z jeho vystoupení v Austrálii před několika lety spolu s Jiřinou Bohdalovou.

(poz. redakce)

Brambory třikrát jinak

Švédské brambory gratinované

Nakrájíme asi 1 1/2 kg, oloupaných brambor a dve pořky na 3 až 3cm plátky. Do máslem vymazané ohnivzdorné misky klademe střídavě vrstvu brambor, osolíme, opepříme a pak naložíme vrstvu pořky. Začínáme a končíme bramborami. Nakonec vše zalijeme 3 dcl sladké smetany nebo šlehačky. pečeme v troubě asi 3/4 hodiny. Místo pořky můžeme použít rozetřený česnek.

Slovácké brambory

Oloupáme a nastroháme 20 velkých brambor. Dáme je na sito odkapat. Potom je smícháme se 3-4 žloutky a solí. Z bílků ušeháme sníh, přidáme lžičku mouky a trochu prášku do pečiva a vmícháme to do brambor. Na pánvi rozpálíme omastek a do zlatova upečeme malé hromádky bramborového těsta.

Slané bramborové livance

500kg syrových brambor, 25 dkg vařených oloupaných brambor, 25 dkg polohrubé mouky, 3 dkg droždí, sůl, 2 vejce, 15 dkg kabanosu, 3 dkg cibule, 3 stroužky česneku, 1 dcl mléka. Vařené i syrové brambory a cibuli nastroháme na jemném struhadle. Osolíme, přidáme mléko s rozkvedlanými vejci, mouku, česnek utřený se solí a kabanos nakrájený na kostičky. Nechám kynout. Po vykynutí pečeme livanečky.

Historické zajímavosti

Ve šlápěch velkého Korzičana

Již od pravěku lidstva existovaly ideální plány na uspořádání lidské pospolitosti. Tvůrci těchto plánů nebyli o nic hloupější než my jsme chytří na sklonku XX. století. Nechceme však aby naše společnost zanikla jen proto, že by ztratila svoji dějinnost. Historie je pro mnohé z nás jen sérií příběhů, ale i ty jsou důležité proto, abychom nezapomněli na historičnost paměti. Mnohdy k tomu přispěje zcela nevinné soutěžení ve střelbě z historických zbraní, které začalo v USA. Tato záliba docela přirozeně vedla k rekonstrukci historických bitev. A tak je teď v Evropě o jednu armádu o síle 53 tisíc mužů ve zbrani víc. Na štěstí jen v historických uniformách.

Dnes se ve světě nic neutají a proto i tato armáda se stala obětí špiónáže a tak už není tajemstvím, že v plukovníké uniformě rakouského vojska se pyšní muž s českým jménem, pan Friedrich Nacházal, který je zároveň generálním sekretářem Evropské unie historických skupin. Mezi tyto ozbrojence patří jak členové finských legií, tak středověcí rytíři. Největší armádu má ale dodnes Napoleon, jehož uniformovaní přívrženci jsou snad ve všech státech Evropy.

V České republice soupeří s popularitou Napoleonovy armády armáda rakouská, s bílými kabáty, která kromě bitev u Slavkova má další bitevní pole u Hradce Králové, ve slavné válce s Prusy v roce 1866. Tyto dvě bitvy jsou také každoročně oznamovány v kalendářích, který vydává Mezinárodní unie. Celkem se ročně koná na evropských historických bojištích 25 až 30 rekonstrukcí významných bitev.

V Rakousku existuje 3. dragounský regiment ve Vídni, jehož 75 mužů je ve výzbroji a výstroji rakouské armády z roku 1911. Když vyrukují na koních, je to paráda. Protože v mužstvu jsou i majitelé jízďáren, osedlá si koně i ten, kdo svého nevlastní. V České republice v Kolíně je desetičlenná 3. eskadrona, patřící k vídeňskému regimentu. Švýcarský podnikatel Herbert Fallwick tuto jednotku vyzbrojil a

vystrojil. Výzbroj a výstroj jednoho českého dragouna přišla na 10 tisíc šilinků.

V České republice operuje společnost vojenské historie, která je členem Mezinárodní unie. Byla založena až v roce 1990 a dnes v ní působí asi 20 historických skupin. Některé skupiny existovaly už za starého režimu, ale pololegálně. Rekonstrukce bitvy u Hradce Králové byla ve velké neľibosti. Představitelé režimu to brali tak, že se lidé hlásí k rakušanství a státní bezpečnost zasahovala. Slavkov byl už více tolerovaný. Jednak tam válčili Rusové a pak na kopcích, kde se bitva tří císařů rozhodovala, byla již postavena na památku padlých Mohyla míru. A hořité někoho, kde se jde poklonit k Mohyle míru. Proto bylo dění ve Slavkově více méně oficiálně trpěno.

Na počátku všeho byl prý pan Brasen, majitel hostince ve Waterloo. Ten si jednoho dne navlékl napoleonskou uniformu, vzal tornu a pušku přes rameno a vydal se pěšky proti proudu dějin Evropou, od Napoleonovy porážky až k jeho vítězství. Přistě již ale nešel sám a dodnes jsou napoleonské jednotky z Belgie každoročními hosty Slavkova. Bitvy v roce 1992 se již zúčastnilo 400 mužů v uniformě a zbrani z Čech, Slovenska, Německa, Rakouska, Francie a Belgie.

Kdyby císař Napoleon vstal z mrtvých, měl by nejpočetnější historickou armádu v Evropě. Napoleon šel od úspěchu k úspěchu především proto, že jako geniální vojevůdce dokázal obrátit nedostatky francouzské armády v její přednosti. Prusové, Rusové i Rakušané byli vycepenováni v taktice, kde byl vypracován a nacvičen každý pohyb vojáka. Nastupovali proti kanonům a puškám v liniích, vzpřímení. Byl z nich drezúrou doslova vymazán pud sebezáchovy.

Francouzská armáda, která začínala za revoluce, musela tyto principy opustit, protože její základ tvořili občané ve zbrani. Neměli dlouhodobý výcvik jako profesionální armády tehdejší doby. Napoleonova taktika byla jednoduchá. Svým vojákům řekl: "Tady máš pušku, takhle se z ní střílí a teď dělej co umíš." A tihle, řekl bych amatéři, vyvedli žoldnéřskou armádu zcela z míry. Byli jako masová armáda v početní převaze, ale hlavně bojovali jinak. Schovávali se. Voják vystřelil, zalehl a kryl se.

Je jasné, že Napoleon dal své armádě revoluční řád, organizaci a uplat-

nil i prvky lineární taktiky a z hlediska strategického přinesl do vojenství zcela nové principy. Když toto jeho protivníci poznali, pochopili, že musí používat stejných prostředků. Pak byli schopni Napoleona porážet.

Nicméně tohle všechno zajistilo Napoleonovi tolik slávy, že vydržela přes 200 let a dnešní přátelé historických vojsk si stále ještě nejraději oblékají uniformy napoleonských vojáků. Uniformy se šijí ve Waterloo a je možné si ji tam koupit v obchodě. Dnes je možné i sehnat sponzora, anebo vstoupit k němu do žoldu. Nejtěžším oříškem je však sehnání zbraně. V západních zemích již na to zareagoval trh a začaly se vyrábět funkční repliky. V České republice je však možné sehnat originál levněji než u výrobce repliky.

V uniformách a ve zbrani jsou si všichni protivníci rovni. Ze Škodovek i z nejnovějších Mercedesů vystupují ve Slavkově stejní vojáci, dychtiví více než boje radostného setkání. Přijíždějí tam i historické vojenské kapely a zvuk jejich bubnů a píšťal i jednotlivé výstřely z předovek navozují už na seřadišti opravdou atmosféru blížící se bitvy. Vojáci z nejrůznějších míst Evropy, kteří spolu ve svých uniformách svedli na historických bojištích nejednu bitvu, se ve Slavkově srdečně zdraví. Na těchto setkáních jsou i populární, všem přítomným již známé tváře jako například postava zapřísáhlého monarchisty barona von Redena, bez něhož si nelze představit žádnou historickou bitvu.

Bohužel, jakkoliv byl Napoleon geniální na tuto tradici nepomyslel a uspořádal svoji nejslavnější bitvu u Slavkova v prosincové plískanici (2. prosince 1805), zatím co u Waterloo utrpěl porážku pod letním červnovým nebem. A tak se napoleonské vojáky po skončení vítězné bitvy u Slavkova vždy těší na svoji porážku u Waterloo, kde se jich sejde na tisíce a mnozí z nich rozbijí i repliky historických válečných stanů.

Příležitosti ke skutečným válkám ubývá a chlapům tedy nezbyvá, než zůstat celý život dětmi a své, od přírody zděděné fyzické i psychické schopnosti dále rozvíjet jenom v hrách.

Pro napoleonské fandy napsal
Jan Záček

Z tajů krás české řeči

Vstupme dnes alespoň na několik vzácných okamžiků do svatyně české klenotnice, a to přímo tam, kde se stklví ona zlatá koruna našeho bohatého a mistrně vypilovaného jazyka, české sloveso. Již jsme pootevřeli nádherně vysoustruhované víko té truhlice tajů: pootevřeli.. Nahlédnuvše dovnitř uhlídali jsme vid dokonavý i nedokonavý, tedy nahlédli jsme, hleděli a uhlídali. Poohlédli jsme se i po slovesech opětovných a shledali jsme i jiné divy a jevy, málokde vídané. Měli bychom se snad zeptat svých slovenských sester a bratří, zda se může ve slovenštině malý modrooký Janko připočůrávat? V češtině se malý Honziček nejen připočůrává. Hovoříme-li v čase minulém, lze přesně vyjádřit, jak se kdysi často připočůrával, ale v poslední době už se připočůrával jen jednou. Až do konce minulého století či tak, jeho starší sestřička honila i honila na pastvu husy. Hnala ji jednou bouřka, až ji na obecních drahách už skoro doháněla a byla by ji asi dohnala, kdyby nebyla rychle vklouzla do stohu. Vklouzla, sklouzla, klouzala, a i tomu dešti uklouzla, takže z toho vyklouzla dobře.

Mařenka tedy husy pásala a zimou se třásla. Pásala, pásala, pásávala. Bože, těch jemných odstínů! Kdykoli pásala husy, třásla se. Tedy když je pásávala anebo pásala. Na její mnohem už starší sestru přišlo strašidlo, a to když stála na pavlači. Jen jednou, ale stálo to pak asi zato. To už za její kamarádkou Bětkou strašidlo chodívalo jakmile se na té pavlači objevila. Třebas i chodívalo, kdykoli tam stávala. Malá Mařenka se pak také šla (ne "chodila") podívat, kam chodívala za Bětkou to strašidlo. Byla tou věcí tak okouzlena, že se tam pak chodívala dívat, snad i ve víře, že i na ni to strašidlo, co má boty a kalhoty, přijde. To už husy nepásala, to už sloužila v Praze. Jednou na té pavlači tak stála, ono užuž přicházelo, ale nepřišlo, nedošlo, nějak se polekalo. Polekalo. Uleklo se. Prostě zaleklo. V Brně na pavlači by se bývalo i dolekalo. Kdykoli to strašidlo uvidělo na pavlači nějakou mladou dámu, lekalo se. "Jó, když jsem bylo ještě mladé", vykládalo strašidlo svým vnoučatům, chodívalo jsem kolem jisté pavlače v Nuslích, vidávalo jsem tam jakousi mladou ženštinu, a hrozně jsem se lekávalo". Vnoučata oči i uši na stopkách. "A víte co, děti," pokračuje rozšafná babička (dědeček??), oni tam ti lidé pak mnou strašili cizince česky se učící, tož jsem přestalo kolem té pavlače chodit. Nebylo bych tudy chodilo ani za nic, ale jednou jsem tudy však přece jenom šlo...." Nedostatek redaktorské trpělivosti teď nedovoluje tu historku badědabíčky strašidla dokončit. Ukončit. Skončit. Zakončit, ba i skoncovat, protože s námi skoncovala redakce. Ještě zatím neskončila, jen skoncovala. S tím lze, mimochodem, skoncovat.

Opatrně teď opět přivíráme víko své kouzelné truhlice. Přivíráme - kdo že to dovede přeložit do angličtiny a rozlišit to od "přívěrne"? Ale než je zavěříme či dověříme, čtenářské ruce na čtenářská srdce: Neposkočila vám? Neposkakovala? Víko jsme mezitím dověří. Dovírali a dovírali, pomaloučku, pomaloulínku, až jsme je úplně dověří a na lici jakoby se nám rozhošťoval úsměv téměř samolibý. Ať si nás v politice poráží kdejaký začátečník, ale na svá slovesa si sahat nedáme. Sáhnutí či sahat? Asi že sahat. On ten stav pravděpodobně potrvá, protože my jsme nepoučitelni a naše slovesa jsou nesmrtelná. Naši potomci se tedy od nás naučí právě tak málo, jako my jsme se naučili od svých otců, od Lipan až po Tošovského. Naučili? Přiučili? Nepoučili, nepřiučili, nenaučili. Učit jsme se zásadně nechtěli ani nechtěli. O učení však často a zásadně hovořovali, povídali, povídálovali. Skutky však utíkaly, utíkaly až se rozutekly!

B.S.

ZUBNÍ LÉKAŘ

MUDr. Stanislav Hurbis

si otevřel ordinaci

69 Arthur St.

RANDWICK 2031

(roh Belmore Road

Ordinujeme i v sobotu dopoledně a ve

čtvrtek od 18 - 21hod. večer pro

školáky a plně zaměstnané.

Dokonale vybavená ordinace spolu s

novou koncepcí ošetření je plně v

souladu se současnými požadavky

moderního pojetí zubního lékařství.

S ohledem na přísná kritéria

hygienické kontroly infekčních chorob,

sterilizujeme nástroje pro každého

pacienta individuálně.

ČEŠI A SLOVÁCI S RODINAMI

JSOU VITANI !!

Tel: (02) 9399 3589

AH: 041 206 4204

HLEDÁME

programátory

se specializací na CNC stroje.

Nezaučené zaškolíme.

Zkušenost se strojním

inženýrstvím nutná.

Možnost zaměstnání

na půl úvazku

Vhodné pro české studenty,

kteří zde studují angličtinu.

Volejte do redakce:

(02) 9636 1873

Zelený plán

(Z knihy generála F. Moravce
"Špion, jemuž nevěřili")

Angličané a lord Runciman zvláště, nebrali vážně varování československé rozvědky. Generál Moravec si také vůbec nebyl jist spolehlivostí Francie jako spojence. Zpočátku byl se svými obavami osamocen. Nesouhlasil s ním především šéf hlavního štábu generál Ludvík Krejčí. Pozdější události však potvrdily jeho obavy.

Redakce

Zelený plán

(pokračování)

Přišlo září 1938 a s ním i Druhá československá krize. Pod nátlakem lorda Runcimana a nervózních domluv z Paříže a Londýna pražská vláda nabídla sudetským Němcům dalekosáhlé ústupky, ale ani tato "tisíciprocentní dobrá vůle", jak to později prezident Beneš v Londýně nazval, neudělal na Henleinovce žádný dojem. To nebylo překvapující nejen ve světle toho, co jsme dnes, ale ani toho, co jsme věděli tenkrát. Ohromné napětí, které zachvátilo Evropu v tomto okamžiku, se teď soustředilo na Norimberk, kde měl Hitler pronést 12. září k fanatickému shromáždění nacistické strany řeč, ve které měl dát odpověď světu.

A-54 si vyžádal schůzku v Praze jen několik hodin před tím, než měl Hitler mluvit. Setkali jsme se v jedné konspirativní vile v Praze a agent nám předal podrobnosti o sudetoněmecké vzpouře, která měla začít v okamžiku, kdy Hitler promluví. Dal nám data, místa a cíle - kompletní obraz - nacistické akce, která měla právě začít.

Musím podotknout, že v době, kdy československá krize kulminovala, slyšeli jsme velmi málo od francouzské zpravodajské služby. Styčný důstojník, major Gouyou, mě navštěvoval jen zřídka, a když tak učinil, bylo to na mou žádost. MY jsme pokračovali s posiláním našich zpráv o německé mobilizaci a o soustředění vojenských jednotek na našich hranicích. Jedinou reakcí Daladierova režimu v Paříži byla oficiální žádost, aby Československo neprovedlo žádná opatření proti vzpouře, jež by mohla popudit Hitlera.

S každé schůzky jsme A-54 odváželi do Kraslic automobilem v doprovodu několika členů pátrací skupiny. Ze zmíněného setkání ho doprovázeli majori Frank a Fryč a štábní kapitán Tauer. Jejich auto projíždělo ulicemi městeček a vesnic v Sudetech, ve kterých skoro všichni sudetoněmečtí obyvatelé byli uvnitř svých příbytků a poslouchali bedlivě Hitlerovu řeč v rádiu. V té době ale rovněž už začínali svou činnost organizované skupiny vzbouřenců a na silnicích se stavěly barikády. Auto k jedné barikádě přijelo a bylo zadrženo. Před nimi stála skupina více než deseti ozbrojených sudetských Němců. Jeden z nich několikrát vystřelil do vzduchu.

A-54, který byl ptirožen v civilu, projevil velkou starostlivost o své spolence. Řekl jim, aby v autě zůstali, rychle vystoupil a požádal velitele vzbouřenců, aby s ním mohl mluvit o samotě. Moji důstojníci byli v nezáviděníhodné situaci. Jejich dokumentace jasně ukazovala, že jsou členy československé zpravodajské služby. Připraveni na nejhorší, viděli z auta, jak A-54 mluví se sudetským velitelem, pak vůdce zasalutoval a německý agent se vrátil do auta, kde již moji důstojníci odjišťovali revoly v napjatém očekávání, že se začne každým okamžikem střelit. Ale vůdce henleinovů pokynul svým lidem, aby odstoupili od auta, a to prošlo barikádou.

A-54 vysvětlil, co se stalo. Prokázal se totiž vůdci vzbouřenců svou říšskou zpravodajskou legitimací a řekl, že jeho tři průvodci jsou českoslovenští důstojníci, kteří jsou v jeho službách jako říšští agenti. Tak prostě obrátil fakta, aby lépe vyhovovala situaci.

Sudetský vůdce mu rovněž dal tajné heslo pro noc vzpoury. A-54 je sdělil svým důstojníkům a ti ho nejen použili, aby agenta v bezpečí dovezli do Kraslic, ale sami pak heslo několikrát použili na své zpáteční cestě do Prahy. Heslo bylo "patnáctý březen" - den, ve který nakonec Němci vpadli do Prahy a obsadili Československo.

Vzpouře se rozvinula během noci. Sudetští Němci napadali policejní stanice, pošty a celnice. Ti němečtí občané o nichž se vědělo, že jsou ještě věrni československému státu byli fyzicky napadeni, okna židovských obchodů by-

la vytlučena. Sudetoněmecké bandy probíhaly ulicemi za zuřivého hulákání, nesouce triumfálně nad hlavou vlajku s hákovým křížem.

Sohledem na to, že nás Francouzi požádali o nejvyšší zdrženlivost, československé vojsko, jehož bylo nezbytně třeba k zavedení pořádku, nebylo nasazeno preventivně, ale až byly nepokoje v plném proudu. V důsledku toho přišlo o život mnoho československých občanů. Henlein nyní konečně prohlásil, že jedině přijatelným řešením pro sudetoněmecké obyvatelstvo je zabrání sudetského území Říši. Pražská vláda konečně rozpustila Henleinovu stranu a britský předseda, Neville Chamberlain, vykonal svou první návštěvu u Hitlera. Ten žádal, aby sudetské území, jež má více než padesát procent obyvatel německé národnosti, bylo postoupeno Německu. Stane-li se tak, německé požadavky budou uspokojeny a Evropa bude mít mír. Vira, že mír může být vykoupěn svolením k agresí, zřejmě nabývala půdy v Paříži i v Londýně a tak anglo-francouzský plán předložený v Praze o několik dnů později, vyslovoval stejné požadavky jako Hitler. V předložením plánu nabídla Velká Británie Československu mezinárodní záruky nové hranice, která by přijetím plánu vznikla a která by tím byla ovšem zbavena všech hraničních opevnění a tím byla ponechána vojensky obnažená. Francie o tomto předmětu taktně mlčela.

Tato nabídka - i když ne zcela nečekaná - zapůsobila v Praze jako bomba. Plán byl jednomyslně zamítnut. Prezident Beneš odpověděl, že "přijetí takového plánu by znamenalo dobrovolné a úplné zmrzačení státu". Praha se obrátila k Paříži a k Británii, aby svůj návrh odvolali a dali souhlas k tomu, aby sudetský mír byl arbitrován podle československo-německé smlouvy z roku 1925, o níž Hitler i Neurath ještě po vpádu do Rakouska ujistili Československo, že ji stále považují za platnou. Československá nota končila: "V této chvíli se nejedná jen o osud Československa, ale také o osud jiných zemí, zejména Francie."

Naši přátelé se teď s hněvem obrátili proti Praze. Následující den, 21. září, ve dvě hodiny ráno vyslanci Francie a Anglie navštívili Beneše a doručili mu notu, která, jak prezidentovi oznámili,

představovala "poslední radu a poslední možný okamžik pro její přijetí". Spojenci "radili" Československu, a to velmi rozhodnou formou, aby změnilo svůj postoj k anglo-francouzskému plánu, a to hned bez otálení a beze všech výhrad.

V této nemožné situaci položila vláda generálu Krejčímu, šéfu hlavního štábu, tuto otázku: "Napadení nepřáteli ze všech stran, s Francií a Anglií zaujímající nepřátelské stanovisko, že jsme příčinou vypuknutí světové války, jak dlouho můžeme vydržet?" To byla otázka, již jsme si teď kladli při všech svých štábních konferencích. Odpověď generála Krejčího zněla: "Asi tak tři týdny".

21. září v 5 hodin odpoledne prezident Beneš odpověděl ve smyslu, že přijímá anglo-francouzský plán. Věci byly v Chamberlainových rukou. Ale mezitím československý lid reagoval na zprávu o kapitulaci pražské vlády výbuchem národního rozhořčení. V zemi přestaly pracovat továrny a občané se vyhnuli do ulic k demonstracím. Ohromný dav před budovou parlamentu v Praze žádal vytvoření silné vojenské vlády a boj za existenci republiky. Nesmírné rozrušení lidu trvalo po celou krizi. Občané republiky založené Masarykem se dožadovali práva svobodně umřít. Ale jediným protestem, jehož byli političtí vůdci schopni, bylo resignovat. Vláda odstoupila a byla vystřídaná vládou odborníků, vedenou generálem Syrovým, od něhož lid očekával, vzpomínaje na jeho roli v první světové válce, vykoupení z národní pohany.

Chamberlain šel znovu navštívit Hitlera, tentokrát s československou kapitulací v kapse. Tato konference se konala v Godesbergu. Co tam Chamberlain přinesl, byla ve skutečnosti kapitulace evropských demokracií. K jeho ohromení Hitler prohlásil, že už to nestačí. Německý vůdce, jeden z největších manipulátorů a znalců lidských slabostí, který kdy žil, totiž právě zvýšil své požadavky. Předložil Chamberlainovi mapu a memorandum - zklamáný Chamberlain je nazval ultimátem - ve kterém velké úseky Československa byly červeně a zeleně zamalovány. Celková plocha těchto úseků, jejichž forma byla patrně navržena generálním štábem ze strategických důvodů a na nichž žilo 800 000 Čechů, byla mnohem větší, než ta, již Hitler požadoval v Bechtasgardenu. Hitler to

vysvětlil, že zelené úseky mají být postoupeny po plesbicitu, jež se provede co nejdříve. Červené úseky budou přímo okupovány německou armádou. Vůdce který z toho měl očividně velký požitek, pak řekl, že datum okupace bude 1. říjen. Toto datum bylo stanoveno od počátku německou generálitou jako začátek operace Zelený plán.

Tváří tvář agresi, která přijímá ústupek jen jako podklad pro vyžadování dalšího pokoření, Británie a Francie zaváhaly. Francouzský velvyslanec v Praze předal československému ministru zahraničí nótu, v níž stálo: "Francouzská vláda nemůže nadále radit to, co radila během jednání o anglo-francouzském plánu, totiž nemobilizovat. Je teď proto na československé vládě, aby svobodně rozhodla o opatření, jež uzná za vhodné, jestliže se situace zhorší." Britský vyslanec přinesl podobnou nótu: "Souhlasíme s francouzskou vládou, že francouzská a britská vláda nemohou už déle na sebe brát odpovědnost radit československé vládě, aby nemobilizovala."

Týž večer, 22. září Československo vyhlásilo všeobecnou mobilizaci. Francie, kde protikapitulací síly nyní zesílily, vyhlásila 24. září částečnou mobilizaci. A 25. září Paříž oznámila Praze, že jestliže bude Československo napadeno, Francie splní své smluvní závazky a přijde Československu na pomoc. Dne 27. září britská vláda nařídila mobilizaci svých námořních sil. Hodina udeřila.

(pokračování příště)

DŮLEŽITÉ OZNÁMENÍ

Nadace Přátelé Austrálie, která si dala v České republice za úkol přispívat ke kulturní výměně a kulturnímu obohacování mezi Českou republikou a Austrálií, pořádá tohoto roku v Praze dokumentární výstavu o práci našich lidí ve "Snowy Mountains". Nejde jen o dílo technické, ale i o dokumentární fotografie z práce našich lidí, osobní doklady o účasti, filmové záznamy i fotografie z vašeho života, (v češtině či ve slovenštině), písně a korespondence z té doby, články i snímky z otevření komplexu - vztyčování československé vlajky v Coomě, deníkové poznámky, novinové výstřižky, vaše vlastní doporučení a náměty.

Předpokládá se, že výstava bude trvat v Praze asi po dva měsíce. Exponáty pro výstavu je možno zaslat ve fotokopiích. Formát bude upraven podle scénáře výstavy. Vaše příspěvky bychom rádi shromáždili nejpozději do konce června 1998.

Prosím, zašlete své příspěvky, jakéhokoliv druhu, na pražskou redakci Nadace - a prosím označte laskavě, zda si přejete, aby vám byly příspěvky zaslány zpět.

Adresa: Nadace Přátelé Austrálie

Sámova 27

Praha 10

PSČ 101 00

Czech Republic

Jménem Nadace
Dr. Hana Gerzanicová

**Česka,
toho času na návštěvě
v Austrálii,
povoláním
zdravotní sestra,
s částečnou znalostí
angličtiny,
hledá práci.
Pomoc v domácnosti,
úklid,
hlídání dětí, vaření.
Informace
na telefonu:
9550 1776**

PŘEKLADY
českých textů do angličtiny a
naopak
pečlivě a rychle provede
Alexandra Kovaříčková,
kvalifikovaná překladatelka
NAATI Akreditace - Stupeň 3
15 McBeath Drive, SKYE,
S:A:5072
Telefon: (08) 8332 0993
e-mail: jarokova@poetic.com

VĚŘTE - NEVĚŘTE

V poslední době stále častěji vycházejí po celém světě knížky o neuvěřitelných, či nevysvětlitelných věcech. Tato "manie" se nevyhnula ani České republice. Nedávno vyšla v nakladatelství Dialog kniha Franka P. Jones "Čas Bohů". Vyšla jako první vydání zdokumentovaných příběhů o superzáhadných a zázračných událostech. Předkládáme svým čtenářům malou ukázkou z této knihy.

Redakce

Odkaz boha Kukulkan Frank P. Jones

Pyramida zasvěcená mayskému bohu Kukulkanovi se nachází ve městě Chichen Iza na území Mexika, tedy ve Střední Americe. Pyramida se skládá z devíti nad sebou položených plošin, které se stupňovitě zmenšují. Na nejvyšší z nich stojí chrám určený k uctívání boha Kukulkanu při jeho dalším příchodu na Zemi. Z prostředka každé plošiny vede vzhůru příkré schodiště - 91 schodů. Po kraji schodišť od země až k samému vrcholu pyramidy se vine obrovský kamenný had, na rozdíl od jiných hadů je však jeho tělo pokryto peřím. Jde o symbol boha Kukulkanu. Všechny schody pyramidy dávají svým součtem počet dnů v roce, z nichž jeden, poslední - třista pětadesátý - je nejvyšší plošinou Kukulkanova chrámu.

Z plošiny je vidět na observatoře starých Mayů, které byly hodně poničeny Španěly. Španělé se chovali na území dnešního Mexika vskutku podle instrukcí nejvyššího inkvizitora Jeho nekatolickéjšího Veličenstva, španělského krále. Dne 12. července 1562 naskládali pohůnci křesťanských úředníků na jedinou hromadu přes 5000 výtvarných děl, více než deset mayských kalendářů, dvě stovky kultovních nádob, hromady vědeckých a náboženských děl a barevně ilustrované mayské rukopisy.

Biskup de Landa, který se tehdy rovněž dostavil k velkolepému a ničitelskému autodafé před kostel svatého Michala v Mani, pozvedl ruku a dal signál k zapálení oné mohutné hranice. Katolická církev ničila stopy po kultuře, která předběhla úsvit křesťanství několika tisíci let! Na hranici hořely výsledky civilizace staré více než pět tisíciletí.

Ne všechno však bylo naštěstí při tomto barbarském upalování rozvinuté kultury a víry zničeno. Z množství dokumentů se však zachovaly jen tři mayské rukopisy - kodexy, které jsou uschovány v Madridu, Paříži a Drážďanech. Nazývají se tedy kodexem madridským, pařížským a drážďanským. Rukopisy jsou napsány na kůru divokého fíkovníku, kterou Mayové naklepali a štávou z gumovníku ji učinili elastickou. Rukopisy jsou skládány do zvláštní harmoniky, která je při natažení dlouhá několik metrů. Jsou psány velice složitým písmem, skládajícím se z 6 700 hlavních znaků a 7 500 znaků pomocných. Většinu informací, jež rukopisy obsahují, se dosud nepodařilo vyloučit, vyjímku představují matematické údaje, ty jsou rozlušťeny všechny. Dnešní vědci pochopili totiž jen 800 z více než 14 000 znaků. V drážďanském kodexu jsou například přesně spočítány dráhy Venuše, Marsu, Jupitera, Měsíce, Merkuru a Saturnu a nechybějí zde ani přesné údaje o souhvězdí Plejád a Bliženců, Orionu a Siriovi. Dále jsou zde popsány mnohé komety a určeny jejich oběžné dráhy i s časovými údaji. Kodex z Drážďan obsahuje i tabulku zatmění Měsíce a Slunce, a to z minulosti i budoucnosti.

Mayové znali ovšem dráhy planet i v jejich vzájemných vztazích, věděli přesně o oběžné dráze Země při putování kolem Slunce, dokonce počítali s přesností čtyř míst za desetinnou čárkou - oběžnou dobu stanovili na 365, 2421 dne. Dnešní elektronické mozky udávají počítačový čas 365,2422.

Oběžná data pro Venuši vypočítali Mayové natolik přesně, že se za století rozcházejí s realitou o pouhou půlhodinku, a za šest tisíc let, jak uvádí kodex, o pouhý jeden den. Mayská civilizace však zdaleka netrvala šest tisíc let. Jak si tedy dávní hvězdáři

mohli svoji hypotézu o jednodenní odchylce za 6 000 let ověřit?

Kalendář, kterým se staří Mayové řídili, tedy bod nula v jejich časoprostorové matematice, započal rokem 3114 před Kristem, tedy v době, kdy podle údajů z kodexu přilétl k Mayům vesmírnou lodí Kukulkan.

Kukulkan je považován za bytost z vesmíru, která Mayům zprostředkovala nepochopitelně přesné informace o planetách, kosmu a kometách. Poskytla jim rovněž kalendář, jenž započal měřit čas už 3114 před Kristem.

Co znamená slovo Kukulkan? Aztékové stejnou postavu nazývali Quetzalcoatl, zřejmě podle ptáka quetzala, který žil v lesích střední Ameriky a vyznačoval se dlouhými barevnými ocasními péry. Coatl znamená v indiánské řeči had. Složenina Quetzal - coatl tedy znamená - opeřený had.

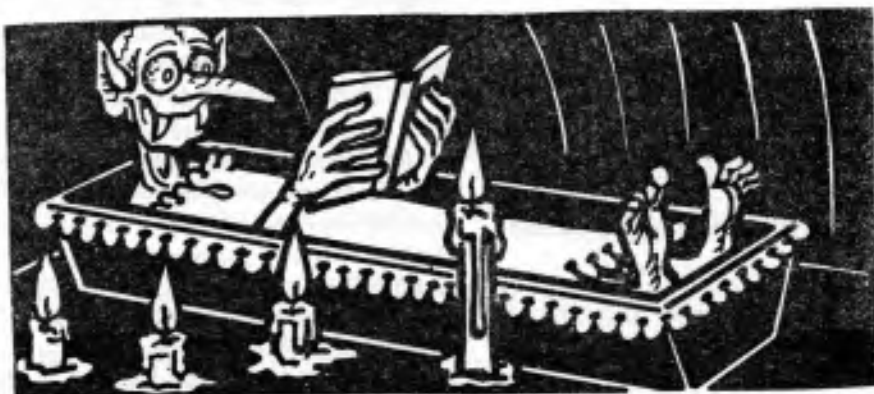
Pařížský kodex obsahuje tvrzení, že Kukulkan přilétl z nebes a naučil Maye astronomii a matematice, poté však odletl do vesmíru s příslibem, že se vždy za nějaký čas vrátí. Mayové mu věřili a Kukulkan držel slovo, vždy přistál na stejném místě a někdy s ním přilétli i jeho přátelé. Jejich kosmická loď setrvala někdy na oběžné dráze okolo Země a Kukulkan pak přistával na Zemi v menším létacím stroji pro jednu či několik osob. Tyto létající stroje jsou na Kukulkanově pyramidě několikrát přesně vyobrazeny, takže nemůže být pochyb, že jde o létající stroj s motorem pracujícím podle zákona akce a reakce. Kosmické lodě i hvězdolety tehdy přistávaly vždy nedaleko místa, které se nazývá Chichen Itza. Ne vždy proběhlo přistání podle předpokladů a jendo Kukulkanovo hvězdné plavidlo mělo namísto hladkého přistání nepřijemnou nehodu, která skončila explozí a vznikem tzv. studně Itza. Kráter, naplněný vodou a bahnem, slouží nyní archeologům jako nekonečný zdroj informací.

Mayové zpočátku neměli přesnou představu o "nějakém čase", po němž se Kukulkan vracel. Později se však frekvence jeho přiletů ustálila na období 52 let. (Kult čísla 52 se projevil v počtu mayských kněží, kteří střežili odkaz boha Kukulkanu v chrámu jemu zasvěceném.) Bůh přilétal i odlétal létajícím strojem a vždy s sebou přivázel nové a nové informace. Poprvé se objevil na Zemi asi

čtyři sta let předtím, než Mayům světil svůj kalendář. Když se blížil k Zemi, snášel se jeho hvězdolet shůry jako bílý had. Na místě přistání postavili Mayové pyramidu, jež ve svých stavebních záměrech zobrazuje některé informace, které od něho převzali. Kukulkan brával s sebou do kosmu mladé Maye a po čase je důkladně vyškolené zase vracel. Z nich pak vzešli kněží, filosofové a hvědaři.

Kukulkan posléze přilétal na Zemi pravidelně každých 52 let a každých 52 let vracel vyškolené mayské studenty, na nichž nebyly po tak dlouhé době relativně žádné význačnější stopy stárnutí. Mnozí z nich pak učili Maye i daleko prostším úkonům, než byla astronomie. Pozornost věnovali řemeslům, výuce čtení a psaní a efektivními obdělávání polností.

Tolik mayské kodexy, které nás prozatím jen omezeně informují o příchodu bohů na svět, a to v pouhých několika zlomcích. Bude záležet na vědě, abychom se o své pozemské minulosti dozvěděli více.

Návrat mezi elitu

Petr Korda se stal nejlepším českým tenistou uplynulého roku. I přes problémy v minulosti, i přes častá zranění, která dokázala nepříjemně zatemnit jeho další tenisovou budoucnost, se Petr Korda dokázal vrátit mezi světovou elitu.

Poprvé nakoukl do první světové desítky v roce 1991, v červenci 1992 byl dokonce na světovém žebříčku pátý. Na konci dalšího roku z Top Ten vypadl a přes čtyři roky trvala jeho cesta zpátky do první světové desítky. Po vítězství ve Stuttgartu se stal, i když jen na jeden týden, osmým hráčem na světě.

Když startoval loňskou sezonu na turnaji v Dohá, byl čtyřicetým hráčem světa, po prohrách v prvním kole v Sydney a na Austraklian Open klesl o deset míst. Po turnaji v Rotterdamu se opět dostal do první třicítiky, onemocněl za mořem a to jej opět vzdálilo od cesty nahoru. Ve třicítce se však již udržel a pomalu přicházel čas jeho velkých utkání.

To přišlo ve 4. kole Wimbledonu a soupeřem nebyl nikdo jiný než první hráč žebříčku Američan Pete Sampras. I přes porážku Korda nadchl všechny svým výkonem a stal se tenistou, který vítěznému Samprasovi dokázal na posvátné trávě sebrat dva sety a donutit jej k maximálnímu výkonu. Potvrdil tak svoji formu, kterou před Wimbledonem dokumentoval finálovou účastí na turnaji v Halle, kde až po velkém boji podlehl Jevgeniji Kafelnikovovi, a po Wimbledonu další finálovou účastí na turnaji ve Washingtonu, kde prohrál až se světovou dvojkou Američanem Changem.

Přišel grandslamový turnaj roku US Open s ním i zápas čtvrtého kola opět s Pete Samprasem, utkání, která zvedlo vyprodaný centrální dvorec se sedadel, utkání, které mělo vítěznou tečku. "Jsem hrozně šťastný, zároveň nesmírně hrdý na svůj výkon," zněla spokojená slova Petra Kordy. "Dlouhou dobu lezu na vysokou horu a cítím, že její vrchol již není tak hrozně daleko. Opět dokážu hrát s nejlepšími světovými tenisty vyrovnané partie a vítězit. Je to hrozně důležité."

Všechno na světě je ale relativní. Úspěch i prohra, bohatství i chudoba, krása i ošklivost, vítězství i porážka. Jeden den byl Petr Korda oslavovaným hrdinou, který porazil světovou jedničku Peta

Samprase, a sám sebe musel nutit, aby zůstal na pevné zemi a nemyslel na cestu, která se před ním otevřela na US Open.

Za dva dny poté, co musel vzdát svůj čtvrtfinálový duel s Jonasem Björkmanem, zklamaný, naprosto bez vnitřní energie a vyčerpaný chřipkovým virem se rozloučil s loňským Flushing Meadow. "Nikdo si nedovede představit, jak mi je," zněl jeho tichý a snad o oktávu nižší nemocný hlas. "Člověk táhne od města k městu, z turnaje na turnaj za vítězstvím a když konečně přijde úspěch, postihne ho nemoc. To je to nejhorší, co se mi mohlo stát, v daný okamžik ani nevím, zda budu moci s tenisem pokračovat."

Výsledky na grandslamových turnajích však posunuly Petra na Grand Slam Cup, který v roce 1993 vyhrál. Opět mnoho nechybělo a utkal se s Petem Samprasem ve finále turnaje. Stačilo jen proměnit jeden ze tří mečbolů v semifinálovém utkání s vítězem US Open Patrickem Rafterem. Nestalo se, a tak si musel nejlepší český tenista ještě pár týdnů počkat na svůj velký turnajový triumf, který pro něj znamenal návrat do první desítky. "Ten výpadek, který přišel po US Open se musel nějak projevit, na pětisetový zápas jsem ještě nebyl připraven. Měl jsem toho plné zuby," dodal Korda. "Z Raftera spíše čísla síla než ze mě. Možná, že kdybychom hráli na pomalejším povrchu, tak to bylo jiné, měl bych větší šanci. Přesto všechno mohu být hrdý na to, jak hraji, musím ještě ale pořádně zapracovat na servisu, protože z něho nemám ještě dobrý dojem."

Přišel předposlední turnaj série Super 9 ve Stuttgartu. Korda do něj vstupoval jako sedmadvacátý hráč světa, jako tenista, který dvaadvacet měsíců nevyhrál turnaj. A krácel přesvědčivě od vítězství k vítězství, jeho hra se zápas od zápasu lepšila a ve finálovém duelu dokázal doslova vymazat z kurtu Nizozemce Richarda Krajicka a probjovat se opět do první desítky světa. "Proto jsem žil a kvůli tomu jsem se opět vrátil na kurty", prohlásil po svém triumfu Petr Korda. "Myslím, že jsem již ve své kariéře dokázal všeho, čeho jsem chtěl dokázat, jediné, co mi chybí je vítězství v singlu na grandslamu. Nevím, zda se mi to ještě podaří, ale sny se splnily, staly se skutečností a kritikům jsem vzal vítr z plachet. Momentálně mým tělem prochází taková

vlna štěstí, že to mohu přirovnat k vítězství nad Samprasem na US Open. Co bude dál? To nevím. Třeba se po sezoně rozhodnu, že se na kurty již nevrátím, opravdu nevím. Ale teď je hlava i tělo připraveno jít dál. Moc jsem toužil po první desítce, musím se přiznat, že po výpadku v Ostravě jsem necítil, že přijde tak brzo. Ale jsem tam a to mi už nikdo neodpáře."

A i když týden poté podlehl ve finále turnaje v Moskvě Jevgeniji Kafelnikovovi, zavřel si tak dveře na Masters a po týdnu opustil i první desítku, klesl na třinácté místo, přesto patřil Petrovi Kordovi absolutní uznání za zdařený comeback, za návrat mezi elitu. A poslední slovo ještě nebylo řečeno.

(přetištěno - SPORT EXTRA -Praha)

Petr Korda se však do první desítky rychle vrátil a po vynikajícím výkonu i závěrečném vítězství na Australian Open se probjoval na druhé místo ve světovém žebříčku, hned za Pete Samprasem. A tímhle vítězstvím si splnil i další sen - vyhrál konečně grandslamový turnaj. Ale ani po tom to velkém úspěchu patrně Petr neřekl poslední slovo. Navíc dokázal, že třicítka není pro tenistu vůbec špatný věk.

JH.

 ŠIMEK &
KRAMPOL

Jak jsem se stal průvodčím

Jako věčný student, který má školu rád, ale učení je pro něj ztráta času, neboť má hlavu plnou děvčat, jelikož potěšeníčko s nimi je jeho nejnámilejším koníčkem, si hledám vždy na léto pokud možno dobře placené zaměstnání.

Letos na jaře, zrovna když jsem v kavárně u kafičky přemýšlel, jakému řemeslu propůjčím o prázdninách své nadání, jsem v novinách spočinul zrakem na inzerátu: "Modrá armáda tě volá, staň se i ty jedním z nás." Zatoužil jsem po modré uniformě tak silně, že jsem vyrazil z kavárny bez zaplacení. No nic, řekl jsem si, abych uklidnil své svědomí, stejně poleju lógr horkou vodou jistě ještě jednou.

V náborové kanceláři ČSD jsem vyplnil dotazník, kde například na otázku, z jakého důvodu nastupuji k dráze, jsem odpověděl, že chci zjistit, proč se koleje v dále sbíhají. Také otázka: "Byl někdo z vaší rodiny již zaměstnán u železnice?" mě nezaskočila a po pravdě jsem napsal, že můj dědeček Ferdinand pracoval celý život na lokomotivě jako topič a jeho paměti "Půl století pod parou" se jistě dočkají zaslouženého vydání. A tak jsem byl přijat a prvního července jsem nastoupil jako pomocník průvodčího na trati Kralupy - Praha. Hned po několika dnech jsem zahořel ke svému novému povolání láskou. Dědečkovy geny ve mně zřejmě nabývaly vrchu. Jízda vláčkem motoráčkem mně přirostla k srdci. Dával jsem se z okna, pozoroval středočeskou krajinu a co chvíli upíjel z bandasky bílou kávu. Při každé vhodné příležitosti jsem se učil štipat jízdenky. Protože studuji na vysoké škole velmi dlouho, pochopil jsem tuto složitou, náročnou činnost rychle. Nechci se chválit ani vytahovat, ale po několika dnech byly dirky skutečně jedna jako druhá, a to jsem se ještě při samotném pracovním úkonu, zvaném "cvaku", stačil na cestující usmívat.

Bohužel po nějakém čase jsem pochopil, že ne všichni cestující si moje

roztomilé úsměvy zaslouží. Lidé si mnohdy stěžují, že služby vlakové přepravy jsou prý nevalné úrovně, ale když jsem se ve své práci zaběhl, zjistil jsem, že převážná část viny není na železnicích, ale na lidech samotných. Je až s podivem, čím vším si lidé při cestování krátí dlouhou chvíli. Jeden loupe banán a slupky hází pod sedadlo, druhý vyřezává do opěradla neslušný obrázek, jiný vypaluje do plyše svůj monogram. Když jsem si postěžoval náčelníkovi stanice, pokrčil bezradně rameny a řekl: "Co s tím mám, Václave, dělat? Průvodčí jsou bezmocní a navíc jsou to většinou ženy. Ale viš, čím ti, Václave, ve tvé práci pomohu? Budu ti držet palce."

Hned druhý den mi průvodčí Bětuška sdělila, že v kupé č. 3 nějaký člověk vyřezává do lavičky nápis SPARTA DO TOHO! Okamžitě jsem tam letěl. Řezbář samouk si mě ani nevšiml a s vyplazeným jazykem pokračoval se svým hanebným dílem. Na otázku, co to dělá, odpověděl: "Snad vidíš, mladá uniformo!" Beze slova jsem k němu přistoupil a bleskurychle mu vycvakl kleštičkami do kožené bundy nápis AT ŽIJE ČSD! Situace se obrátila. "Co to děláš?" zeptal se řezbář. "Snad vidíš," odpověděl jsem klidně a vyhodil mu nožik z okna. Pak jsem opustil kupé. "Budu si stěžovat," blekotal občan výtvarník. "To můžeš, na nádraží Praha-Bubny", utrousil jsem a šel kontrolovat další cestující ptáčky. Vešel jsem do kupé, kde osmičlenná rodina právě poobědvala. Papirové kelímky, drobký, rozdrčené oplatky, dřívka od nanuků a poláreky, ohryzaná jablka, půlka vydlabaného melounu - to vše se válelo na podlaze a v sítkách pro zavazadla.

"Kdy budou Roztoky?" ozval se otec a zakopl rážce do rohu. "Roztoky jsou příští stanice, ale vy nevystoupíte, dokud tu nebude vzorně uklizené!" Vyšel jsem na chodbu a kupé za sebou zamkl. Otec vyskočil a snažil se rozrazit dveře. Po chvíli marného namáhání dostal rozum a proměnil se s ostatními členy rodiny v uklidovou čet. "My už to, prosím, máme," ozval se po chvíli prosebný hlasek. Rodina vypochoďovala ven. Otec nesl velký igelitový pytel odpadků. "No vidíte, že to jde," řekl jsem, "ČSD se opět těší na vaši návštěvu!" "No dobře, dobře," bručel rozložitý nosič odpadků. "Budu si na vás stěžovat." "To můžeš, na nádraží Praha-Bubny."

A tak to šlo každý den. Stal se ze mne takový český Old Shatterhand. Hájil jsem ve vlaku právo a pořádek. Kde jsem tušil neplechu, tam jsem zasáhl. Když se mi podařilo udržet pořádek i při návratu rozvášněných fotbalových fanoušků z mezistátního utkání, byl jsem pozván na ministerstvo dopravy, kde mi bylo vysloveno uznání.

V tom okamžiku jsem pochopil, že konečně dělám zaměstnání, ve kterém si mé práce váží. Na vysokou školu jsem se už nevrátil a svůj další život jsem zasvětil dráze. Vláček motoráček jsme si vzali s průvodčí Bětuškou do společné péče a po roce, kdy byl vyhlášen "vzornou vlakovou soupravou", jsme se vzali i my.

V současné době žijeme velmi šťastně. Naším domovem je malý domek u trati se zahrádkou plnou květin a po dvorku běhá náš šestiletý Pěta. Když se ho někdo zeptá, co dělá tatínek, odpoví, že loví lumpy ve vlaku. V září začne Pěta chodit do školy. Zároveň bude třikrát týdně navštěvovat kurzy karate a juda. Chce totiž být průvodčím. A tak to bude potřebovat. Alespoň do dby, než se někteří cestující naučí opět chovat jako lidé. Ať žije vláček motoráček!

(výňatek z knihy ŠIMEK - KRAMPOL)

Historické zajímavosti

Ve šlépějích velkého Korzičana

Již od pravěku lidstva existovaly ideální plány na uspořádání lidské společnosti. Tvůrci těchto plánů nebyli o nic hloupější než my jsme chytří na sklonku XX. století. Nechceme však aby naše společnost zanikla jen proto, že by ztratila svoji dějinnost. Historie je pro mnohé z nás jen sérií příběhů, ale i ty jsou důležité proto, abychom nezapomněli na historičnost paměti. Mnohdy k tomu přispěje zcela nevinné soutěžení ve střelbě z historických zbraní, které začalo v USA. Tato záliba docela přirozeně vedla k rekonstrukci historických bitev. A tak je teď v Evropě o jednu armádu o síle 53 tisíc mužů ve zbraní víc. Na štěstí jen v historických uniformách.

Dnes se ve světě nic neutají a proto i tato armáda se stala obětí špiónáže a tak už není tajemstvím, že v plukovníké uniformě rakouského vojáka se pyšní muž s českým jménem, pan Friedrich Nacházal, který je zároveň generálním sekretářem Evropské unie historických skupin. Mezi tyto ozbrojence patří jak členové římských legií, tak středověcí rytíři. Největší armádu má ale dodnes Napoleon, jehož uniformovaní přívrženci jsou snad ve všech státech Evropy.

V České republice soupeří s popularitou Napoleonovy armády armáda rakouská, s bílými kabáty, která kromě bitvy u Slavkova má další bitevní pole u Hradce Králové, ve slavné válce s Prusy v roce 1866. Tyto dvě bitvy jsou také každoročně oznamovány v kalendáři akcí, který vydává Mezinárodní unie. Celkem se ročně koná na evropských historických bojištích 25 až 30 rekonstrukcí významných bitev.

V Rakousku existuje 3. dragounský regiment ve Vídni, jehož 75 mužů je ve výbroji a výstroji rakouské armády z roku 1911. Když vyrukuji na koních, je to paráda. Protože v mužstvu jsou i majitelé jízďáren, osedlá si koně i ten, kdo svého nevlastní. V České republice v Kolíně je desetičlenná 3. eskadrona, patříci k vídeňskému regi-

mentu. Švýcarský podnikatel Herbert Fallwick tuto jednotku vyzbrojil a vystrojil. Výbroj a výstroj jednoho českého dragouna přišla na 10 tisíc šilinků.

V České republice operuje společnost vojenské historie, která je členem Mezinárodní unie. Byla založena až v roce 1990 a dnes v ní působí asi 20 historických skupin. Některé skupiny existovaly už za starého režimu, ale pololegálně. Rekonstrukce bitvy u Hradce Králové byla ve velké nelibosti. Představitelé režimu to brali tak, že se lidé hlásí k rakušanství a státní bezpečnost zasahovala. Slavkov byl už více tolerovaný. Jednak tam válčili Rusové a pak na kopcích, kde se bitva tří císařů rozhodovala, byla již postavena na památku padlých Mohyla míru. A hoňte někoho, kde se jde poklonit k Mohyle míru. Proto bylo dění ve Slavkově více méně oficiálně trpěno.

Na počátku všeho byl prý pan Brasen, majitel hostince ve Waterloo. Ten si jednoho dne navlékl Napoleonskou uniformu, vzal tomu a pušku přes rameno a vydal se pěšky proti proudu dějin Evropou, od Napoleonovy porážky až k jeho vítězství. Přistě již ale nešel sám a dodnes jsou napoleonské jednotky z Belgie každoročními hosty Slavkova. Bitvy v roce 1992 se již zúčastnilo 400 mužů v uniformě a zbraní z Čech, Slovenska, Německa, Rakouska, Francie a Belgie.

Kdyby císař Napoleon vstal z mrtvých, měl by nejpočetnější historickou armádu v Evropě. Napoleon šel od úspěchu k úspěch především proto, že jako geniální vojevůdce dokázal obrátit nedostatky francouzské armády v její přednosti. Prusové, Rusové i Rakušané byli vycepováni v taktice, kde byl vypracován a nacvičen každý pohyb vojáka. Nastupovali proti kanonům a puškám v liniích, vzpřímení. Byl z nich drezúrou doslova vymazán pud sebezáchovy.

Francouzská armáda, která začínala za revoluce, musela tyto principy opustit, protože její základ tvořili občané ve zbraní. Neměli dlouhodobý výcvik jako profesionální armády tehdejší doby. Napoleonova taktika byla jednoduchá. Svým vojákům řekl: "Tady máš pušku, takhle se z ní střelí a teď dělej co umíš." A tihle, řekl bych amatéři, vyvedli žoldnéřskou armádu zcela z míry. Byli jako masová armáda v početní převaze, ale

hlavně bojovali jinak. Schovávali se. Voják vystřelil, zalehl a kryl se.

Je jasné, že Napoleon dal své armádě revoluční řád, organizaci a uplatnil i prvky lineární taktiky a z hlediska strategického přinesl do vojenství zcela nové principy. Když toto jeho protivníci poznali, pochopili, že musí používat stejných prostředků. Pak byli schopni Napoleona porážet.

Nicméně tohle všechno zajistilo Napoleonovi tolik slávy, že vydržela přes 200 let a dnešní přátelé historických vojsk si stále ještě nejraději oblékají uniformy napoleonských vojáků. Uniformy se šijí ve Waterloo a je možné si ji tam koupit v obchodě. Dnes je možné i sehnat sponzora, anebo vstoupit k němu do žoldu. Nejtěžším orůškem je však sehnání zbraně. V západních zemích již na to zareagoval trh a začaly se vyrábět funkční repliky. V České republice je však možné sehnat originál levnější než u výrobce repliku.

V uniformách a ve zbraní jsou si všichni protivníci rovni. Ze Škodovek i z nejnovějších Mercedesů vystupují ve Slavkově stejní vojáci, dychtiví více než boje radostného setkání. Přijíždějí tam i historické vojenské kapely a zvuk jejich bubnů a píšťal i jednotlivé výstřely z předovek navozují už na seřadišti opravdou atmosféru blížící se bitvy. Vojáci z nejrůznějších míst Evropy, kteří spolu ve svých uniformách svedli na historických bojištích nejednu bitvu, se ve Slavkově srdečně zdraví. Na těchto setkáních jsou i populární, všem přítomným již známé tváře jako například postava zapřísáhlého monarchisty barona von Redena, bez něhož si nelze představit žádnou historickou bitvu.

Bohužel, jakkoliv byl Napoleon geniální na tuto tradici nepomyslel a uspořádal svoji nejslavnější bitvu u Slavkova v prosincové plískanici (2. prosince 1805), zatím co u Waterloo utrpěl porážku pod letním červnovým nebem. A tak se napoleonská bitva po skončení vítězné bitvy u Slavkova vždy těší na svoji porážku u Waterloo, kde se jich sejde na tisíce a mnozí z nich rozbijí i repliky historických válečných stanů.

Příležitosti ke skutečným válkám ubývá a chlapům tedy nezbyvá, než zůstat celý život dětmi a své, od přírody zděděné fyzické i psychické schopnosti dál rozvíjet jenom v hrách.

Pro napoleonské fandy napsal
Jan Žáček

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY

Vydává: **HABER - PILOT** Pty Limited
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 9636 1873
Fax. (02) 9631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Časopis vychází jednou za dva měsíce.

ADVOKATNI KANCELAR HYMANS SOLICITORS

We provide a full range of professional legal advice.
We are prompt, efficient and have a genuine interest in the
welfare of our clients.

* Family Law	* Conveyancing (fixed prices)
* Wills and Probates	* Business / Company Law
* Workers' Compensation	* Personal Injury
* Hearing Loss	* Criminal Law

FIRST CONFERENCE FREE

Česky mluvící právnička - Petra Morávek BEc.LLB.

Suite 31, 3rd Floor Phone: (03) 9793 7676
88-90 Walker St, Fax: (03) 9793 7585
Dandenong 3175 Mobil: 019 420 738
Office also at 450 William St, Melbourne, 3003
- by appointment only

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: (02) 9999 2595

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm, je
osm kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů
a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15
výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice,
procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i pro děti.

Nabízíme moderní, kompletně vybavené dvoulůžnicové (pro 5 osob) a jednolůžnicové
(pro 3 osoby) byty na pláži Nelly Bay s nádherným výhledem na moře. Na požádání
zašleme fotografie a další informace. Navštivte nás a my vám promítáme video.

Týdenní pronájem - \$290. - za jednolůžnicový byt.

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029, tel (02) 9371 9164

Pohled z okna bytu.

Stěhování nábytku,
mezistátní - zámoří.

Brisbane, Melbourne - týdně
Nth QLD, SA & WA - čtrnáctidenně.
(02) 9365 5535

Bezplatné porady.
Bezpečné a odborné uskladnění.
fax (02) 9365 5304

1a Palmerson Grv. (roh Atherton Rd) OAKLEIGH 3166

Tel: (03) 9564 7679 Fax: (03) 9564 7752

AH: (03) 9801 2796 Mob: 041 201 6556

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

ČTĚTE
PODPORUJTE
ODEBÍREJTE

AUSTRALSKÉ LISTY

JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 9557 4109, 9557 2863
Fax: 9557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.**

volejte: 03 9557 4109, 03 9557 2863

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvoření zvlášť pro vás!

(viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tiling or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM Z BANGKOKU**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX H110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 9247 6196 FACSIMILE: 9232 1713